

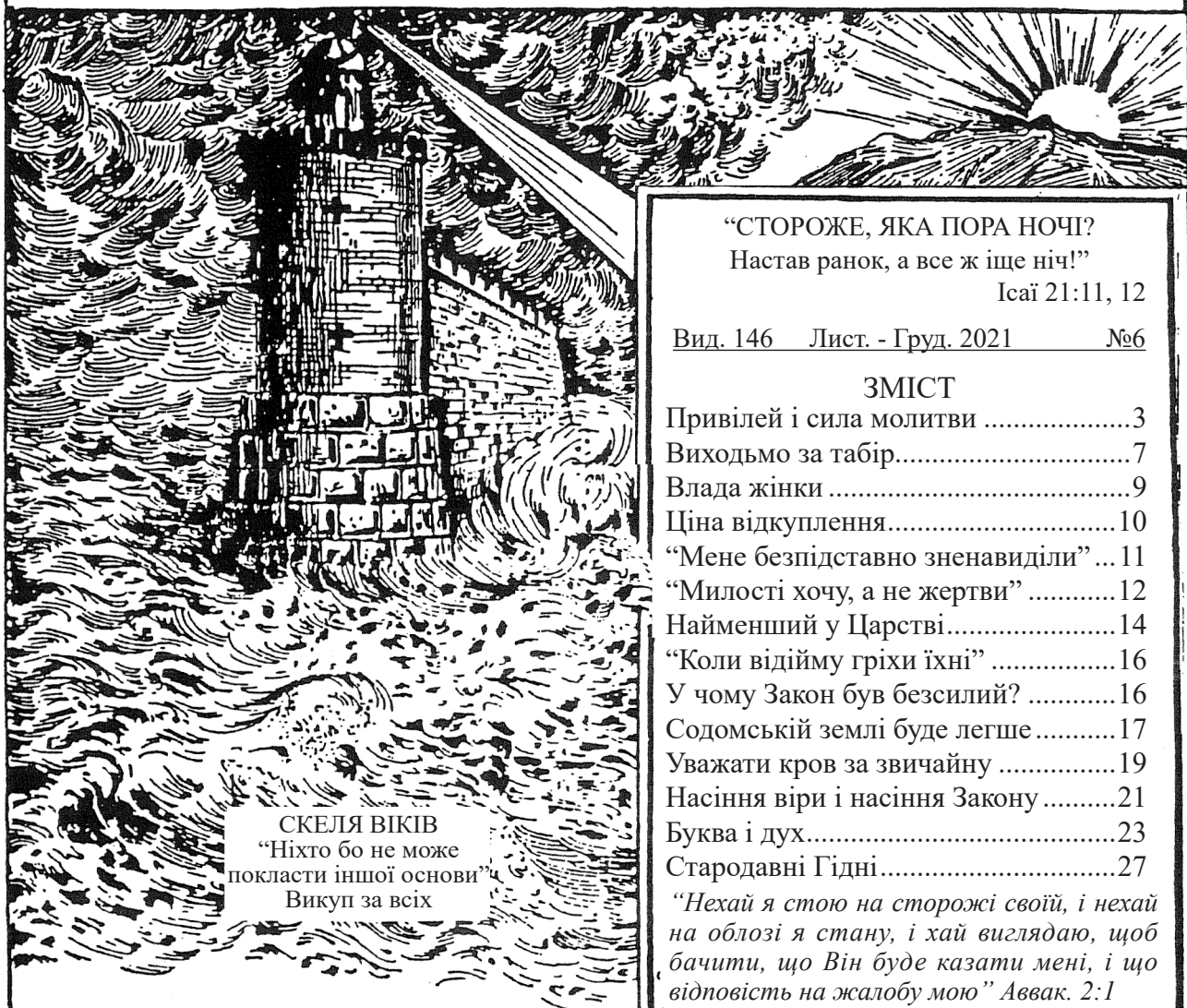

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
“Ніхто бо не може
покласти іншої основи”
Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Iсаї 21:11, 12

Вид. 146 Лист. - Груд. 2021 №6

ЗМІСТ

Привілей і сила молитви	3
Виходьмо за табір.....	7
Влада жінки	9
Ціна відкуплення.....	10
“Мене безпідставно зненавиділи” ...	11
“Милості хочу, а не жертви”	12
Найменший у Царстві.....	14
“Коли відійму гріхи їхні”	16
У чому Закон був безсилий?	16
Содомській землі буде легше	17
Уважати кров за звичайну	19
Насіння віри і насіння Закону	21
Буква і дух.....	23
Стародавні Гідні.....	27

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

ПРИВІЛЕЙ І СИЛА МОЛИТВИ

*“І Він розповів їм і притчу про те, що треба молитися завжди, і не занепадати духом”
(Луки 18: 1-8).*

Для вдумливого і вдячного розуму одним з найбільших привілеїв, які пропонує Боже Слово, є можливість особистої аудієнції і спілкування з Царем царів і Паном панів. Тільки подумайте, який великий наш Бог і яке величне Його становище, яка чудова поблажливість, з якою Він відноситься до нашого низького стану! Він Той, Чия слава вкриває небеса, Чие царство керує всю вселеню. Він Той, Хто не має ні початку днів, ні кінця років: “Від віку й до віку Ти – Бог”. Він – безсмертний, Сам Собою Існуючий, “і живе в неприступному світлі, Якого не бачив ніхто із людей, ані бачити не може”.

Небо звіщає Його славу, і небосхил показує творіння Його рук. У всій Його величезній вселенській обителі немає нічого, що було би приховане від Нього, і Він не може бути стомлений турботою про неї. Його мудрість хто може збагнути? Його шляхи – хто може їх знайти? Або хто був Його радником? Його могутній інтелект з легкістю охоплює всі інтереси Свого великого володіння, від неосяжного до дрібниць. Його око ніколи не дремає і не спить, і жодна дрібниця не вислизне від Його уваги, навіть падіння горобця; і все волосся на наших головах полічене. Його майстерність одягає життям і красою польову траву, яка сьогодні є, а завтра до печі вкидається.

І хіба ми, творіння Його рук, не “дивно утворені” і не є предметом Його любові й турботи? “Господи, випробував Ти мене та й пізнав, Ти знаєш сидіння моє та вставання моє, думку мою розумієш здалека. Дорогу мою та лежання моє

виміряєш, і Ти всі путі мої знаєш, бо ще слова нема на моїм язичі, а вже, Господи, знаєш те все! Оточив Ти мене ззаду й спереду, і руку Свою надо мною поклав. Дивне знання над моє розуміння, високе воно, я його не подолаю! Куди я від Духа Твого піду, і куди я втечу від Твого лица? Якщо я на небо зйду, то Ти там, або постелюся в шеолі, ось Ти! Понесуся на крилах зірниць, спочину я на кінці моря, то рука Твоя й там попровадить мене, і мене буде тримати правиця Твоя! Коли б я сказав: Тільки темрява вкриє мене, і ніч світло для мене, то мене не закрий від Тебе і темрява, і ніч буде світити, як день, і темнота як світло!” (Пс. 138: 1-12).

Хоча ми – упалі створіння, які втратили благородне становище, в якому були створені, Бог так полюбив наш рід, що в той час, коли ми ще були грішними, великою ціною забезпечив наше відкуплення, реституцію і подальшу вічну славу. А так як Він любить нас, Він через Христа дає нам милість прийти до Нього як діти до батька. Яка дивна поблажливість, яка дивна любов і прихильність нашого Бога!

І все ж наш Бог – це Бог, якого слід вшановувати. Він не такий, як ми, не рівний нам, в чію присутність ми можемо приходити без церемоній і етикету, які личать Його славній особі і посаді (Йов. 9: 1-35). У небесному дворі існують правила і церемонії поваги і шанобливого ставлення, яких повинна дотримуватися кожна людина, яка бажає отримати аудієнцію в Царя царів, і нам слід поцікавитися, які ці правила, перш ніж ми візьмемо на себе сміливість звернутися до Нього. Тут Боже Слово дає чіткі вказівки. Наш Господь Ісус, призначений “посередник”, якого так прагнув Йов (Йов. 9: 32, 33), сказав:

“Я дорога... До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене” (Ів. 14: 6). Потім Він дав нам ілюстрацію того, як ми повинні звертатися до Нього в молитві, відомій як Господня молитва (Мт. 6: 9-13).

Ця ілюстрація вчить, (1) що ми (віруючі в Христа) можемо вважати себе в оцінці Бога відновленими (через віру в Христа) до початкового стану синів Бога і тому можемо з повною довірою звертатися до Нього – “Отче наш”. (2) З нашого боку це вказує на повне пошани поклоніння Високому і Святому і глибоку повагу для славного характеру і прикмет нашого Бога – “Нехай святиться ім’я Твоє”. (3) Вона висловлює повне розуміння Його явленого плану майбутнього Царства праведності на основі Його волі – “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”. Це показує стан серця, зверненого до праведності, повністю підкореного Божественній волі і меті, щоб Бог міг діяти в ньому по Своїй волі і за Своїм уподобанням. (4) Вона висловлює простою і зрозумілою мовою залежність від Бога в задоволенні щоденних потреб і впевненість дитини в тому, що Отець забезпечить ці потреби зі Своєї щедрої повноти – “Хліба нашого насущного дай нам на кожний день”. (5) Вона показує, як шукати прощення провин, і визнає обов’язок, який виникає з цього, – прощати у відповідь кожному, хто провинився перед нами – “І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому”. (6) Вона показує, як уберегтися від спокус і зміцнитися з допомогою безмірної Божої благодаті проти всіх хитрощів противника: “І не допусти, щоб ми піддалися спокусі” (WTV).

Ось принципи, якими повинно завжди характеризуватися ставлення нашого розуму і серця, якщо ми хочемо скористатися привілеєм звернутися до престолу небесної благодаті. Якщо коротко, то наші молитви, щоб бути прийнятними для Бога, повинні виражати сильну віру, любляче оцінювання і шану, повну згоду з Божественним Планом і підпорядкування Божественній волі, дитячу залежність від Бога, визнання гріхів і недоліків, бажання отримати прощення, схильність прощати іншим і покірне прагнення мати Божественне керівництво і захист. Не завжди це можна виразити словами, але таким має бути, принаймні, стан душі.

Ті, хто приходять до Бога таким чином, мають привілей знати, що їхні інтереси прийняті до уваги перед престолом благодаті. Проте, що нам завжди буде надано прийом, можна судити на основі сердечного запрошення приходити часто і залишатися надовго. Ми б не наважувалися скористатися такими привілеями, якби не були впевнені в цьому, але, маючи таку впевненість, ми можемо з довірою приходити до престолу благодаті.

Господь знав, наскільки таке спілкування з Ним потрібне для нашого духовного життя. Гнані бурями, зазнаючи випробувань, ми дуже потребуємо турботи нашого Отця, розради і заспокоєння, яке нам дає Його присутність і співчуття. І хіба всі лагідні й сокрушенні серцем не мають обітниць не тільки бути уважно вислуханими час від часу, але і відчувати постійну присутність Отця і Сина, нашого Господа Ісуса? Ісус сказав: “Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то полюбить його Мій Отець, і Я полюблю Його, і об’явлюсь йому Сам. Запитує Юда, не Іскаріотський, Його: Що то, Господи, що Ти нам об’явитися маєш, а не світові? Ісус відповів і до нього сказав: Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього” (Ів. 14: 21-23).

Думка, яку ця обітниця про постійну присутність Отця і Сина доносить до нашої свідомості, полягає в тому, що Вони обоє Своїми думками, турботою і зацікавленням будуть постійно з нами, і що в будь-яку мить ми можемо удостоїтися особливої уваги одного з Них або обох. Цю ж думку передають слова апостола Петра (1 Петр. 3: 12): “Бо очі Господні до праведних, а вуха Його до їхніх прохань”. Ми маємо пораду “перебувати в молитві”; “молитися завжди і не занепадати духом”; “безперестанку молитися”. “Як жалує батько дітей, так Господь пожалівся над тими, хто боїться Його, бо знає Він створення наше, пам’ятає, що ми порох”; “Бо як високо небо стоїть над землею, велика така Його милість до тих, хто боїться Його”; “Як далекий від заходу схід, так Він віддалив від нас наші провини”; “А милість Господня від віку й до віку на тих, хто боїться Його, і правда Його над синами синів, що Його заповіта додержують, і що пам’ятають накази Його, щоб виконувати

їх!” (Рим. 12: 12; Лк. 18: 1; 1 Сол. 5: 17; Пс. 103: 13, 14, 11, 12, 17, 18).

Навряд, чи ми не можемо занадто часто приходити до престолу небесної благодаті, якщо належимо до тих, хто говорить про постійну присутність Отця і Сина – хто любить Його і дотримується Його заповідей, і хто визнає Господа Ісуса єдиним шляхом до Отця. І навіть “коли хто згрішить” – провиниться, – так що по його зовнішній поведінці можна було би судити, що він не любить Господа, то нехай він, якщо розкається, пам’ятає, що ми “маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного”, Який є “ублаганням [відшкодуванням] за наші гріхи”, “Він і заступається за нас”. “Хто – в такому випадку – оскаржувати буде Божих вибранців? Бог Той, що виправдує. Хто ж той, що засуджує? Христос Ісус є Той, що вмер, надто й воскрес, Він праворуч Бога, і Він і заступається за нас” (1 Ів. 2: 1, 2; Рим. 8: 33, 34).

Тому апостол закликає: “Отож, мавши великого Первосвященника, що небо перейшов, Ісуса, Сина Божого, тримаймося ісповідання нашого! Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха. Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать” (Євр. 4: 14-16).

При таких настійних і повних любові запрошеннях нехай жодна Божа дитина не вагається часто приходити до Нього або залишатися довгий час у єдності й спілкуванні з Ним. Наш привілей – увійти в свою кімнату, зачинити двері і помолитися Отцю, Який бачить таємне і віддасть нам явно (Мт. 6: 6). Більше того, Він буде супроводжувати нас у всіх справах, у денній метушні і сум’ятті, і в будь-яку мить, серед турбот і негараздів, ми можемо звернутися до Нього подумки в молитві про мудрість, силу і християнську стійкість, про втіху і заспокоєння для себе або інших. І хоча ми не чуємо голосу у відповідь, проте, якщо ми уважні до ходи Його провидіння, ми незабаром побачимо, як у відповідь на такі молитви формуються події і обставини для нашого добра і добра інших. Улюблені, хіба ми не переконалися в цьому багато разів – у лихах, у скорботах, у нещастях,

у переслідуваннях, у втратах, у спокусах і випробуваннях?

Приходячи до Бога, ми не повинні боятися, що Він дуже зайнятий іншими справами, більш важливими, або що Він втомився від наших постійних звернень до Нього з малоістотними речами. Власне, щоб переконати нас у зворотному, наш Господь розповів притчу про докучливу вдову, яка була вислухана і отримала відповідь на своє прохання. Тим самим, роблячи так, ми демонструємо щирість наших бажань і віру в те, що наші молитви будуть почуті, якщо ми не ослабнемо від нестачі віри або запалу, коли відповідь затримується, як це часто буває, оскільки час неминуче є важливим елементом у всій Божій діяльності.

Всю ніч до світанку Яків боровся в молитві, кажучи: “Не пущу Тебе, коли не поблагословиш мене”. Павло тричі звертався до Господа, поки не переконався, що Його благодаті достатньо для нього. Сам Господь часто проводив цілі ночі в молитві, молячись щиро й зі сльозами (Лк. 6: 12; Мт. 14: 23; Мр. 6: 46; 1: 35; Лк. 5: 16; Євр. 5: 7). Також апостол Павло каже: “В усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням [наполегливими блaganнями] з подякою” (Фил. 4: 6).

Апостол сам діяв за цим принципом, коли у своєму посланні до Римлян закликав святих “змагатися [грец. agonize] з ним в молитвах за нього до Бога”, щоб він міг успішно виконати працю, яка, очевидно, була під керівництвом Духа (Рим. 15: 28-32).

“В усьому”. Це означає, що наш Небесний Отець глибоко зацікавлений усім, що стосується нас і того, що наше. Чи буває річ занадто мала, щоб бути непомітною для Того, Хто порахував навіть волосся на нашій голові? Тоді в щоденних домашніх або ділових справах ми можемо розраховувати на Його любляче співчуття і допомогу. Якщо поради матері і мудрість батька здаються недостатніми, щоб стримати і спрямувати на правильний шлях поривчасту і самовпевнену молодь, вони можуть принести свої турботи і побоювання до Господа. І коли діти переступають поріг, щоб зустрітися зі спокусами світу, можна звернутися до Його мудрості й провидіння, щоб вони так сформували їхні обставини і оточення, щоб у кінцевому підсумку показати їм вірний, безпечний шлях і безглуздя іншого шляху.

Чи викликають ділові справи збентеження і роздратування? Пам'ятайте про застереження Господа: “Уважайте ж на себе, щоб ваші серця не обтяжувалися... життєвими клопатами”, і попередження апостола: “А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливі, що втручають людей на загибель і загибель. Бо корінь усього лихого то грошлюбство, якому віддавшись, дехто відбилась від віри й покляли на себе великі страждання. Але ти, о Боже людино, утікай від такого, а женися за правдою, благочестям, вірою, любов'ю, терпеливістю, лагідністю! Змагай добрим змагом віри, ухопися за вічне життя”. Пам'ятаючи про це, приходьте до престолу небесної благодаті за мудрістю і керівництвом, як вам облаштувати свої земні справи, щоб не бути обтяженими турботами цього життя. Варто приймати на себе турботи залежно від міри старанності (Рим. 12: 11) і використовувати таку старанність у служінні Господу, але слід уникати надлишку турбот, їхнього роз'їдаючого впливу, який заважає спокою розуму і спілкуванню з Богом.

Дошкуляє бідність і викликає тривожні думки? Принесіть це в молитві до Господа, а потім, дбайливо використовуючи наявні засоби для забезпечення гідних і чесних речей, терпляче і з довірою чекайте і спостерігайте за вказівками провидіння, будучи впевненими, що Той, Хто годує небесних птахів, “що не сіють, не жнуть, не збирають у клуні”, і Хто “польову ту траву, що сьогодні ось є, а взавтра до печі вкидається... отак зодягає”, може і бажає одягнути і нагодувати вас і тих, хто з вами.

Тому весь цей перелік земних випробувань і турбот, потреб і скорбот, втрат і розчарувань, лих і нещасть, невдач і недоліків, гріхів і помилок ми можемо принести до Господа в молитві і отримати силу, співчуття, розраду і допомогу, яких так потребуємо. Давайте жити в присутності Отця і Сина, які обіцяли перебувати з нами. Це наповнить пахощами наші дні і спокоєм наші ночі, полегшить наші тягарі, зменшить наші турботи і прояснить наші надії, одним словом, підніме нас над світом до вищої і чистішої атмосфери. Така воля небес для нас. Давайте цінувати цей привілей і користуватися ним.

Всіма своїми підбадьорюючими настановами і прикладами Господь запевняє нас, що палка

молитва праведного (виправданої і посвяченої Божої дитини) може багато (Як. 5: 16). Нам також сказано приходити з вірою. Ісус казав: “Коли б мали ви віру... все, чого ви в молитві попросите з вірою, то одержите” (Мт. 21: 22). Оскільки Він звертався до Своїх посвячених учнів, то, звичайно ж, слід розуміти, що всі свої прохання вони будуть доручати Божественній мудрості, тому відповіді на їхні молитви, хоча неодмінно прийдуть, не завжди можуть бути такими, яких вони очікували, але завжди будуть розглянуті і отримають відповідь тим чи іншим чином для їхнього найвищого блага.

Який блаженний привілей, дорогі співучні Господа, ми маємо – “перебувати в молитві”, “завжди молитися”, підносити наші серця і думки до Бога в будь-який час і в будь-якому місці, тим самим усвідомлюючи щодня і щогодини, що Отець і наш дорогий Господь Ісус постійно перебувають з нами. А тоді, коли денні обов'язки виконані під його невсипущим оком і наглядом, або в будь-який інший час, коли душа усвідомлює потребу, який великий привілей увійти в свою кімнату і там наодинці з Богом скинути тягар зі свого серця.

Хоча молитва наодинці – блаженний привілей кожної Божої дитини, без якого не можна підтримувати духовне життя, привілей християн також – об'єднувати свої прохання перед престолом благодаті. Таку спільну молитву особливо радив Господь (Мт. 18: 19): “Ще по правді кажу вам, що коли б двоє з вас на землі погодилися про всяку річ, то коли вони будуть просити за неї, станеться їм від Мого Отця, що на небі. Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, там Я серед них”.

Маючи такі обітниця, разом з досвідом їхнього виконання, хто може сумніватися в любові і прихильності нашого Бога і нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа? Тому давайте підбадьорювати себе завжди молитися і не занепадати духом, коли відповіді, здається, зволікають, бо часто потрібен час для здійснення глибоких задумів всезнаючого і люблячого Провидіння. Згадайте слова ангела до Даниїла. Даниїл сказав: “А ще я говорив і молився, та ісповідував гріх свій та народу мого Ізраїля, і клав свою молитву перед лице Господа, мого Бога, за святу гору мого Бога, і ще я говорив на цій молитві”, як відповідь прийшла через ангела:

“Даниїле, я тепер вийшов, щоб умудрити тебе в розумінні. На початку молитов твоїх вийшло слово, і я прийшов об’явити його тобі, бо ти улюблений” (Дан. 9: 20-23).

Іншим разом, коли Даниїл три тижні був у жалобі, постячи і молячись, через те, що не міг зрозуміти, Господній ангел прийшов і сказав: “Не бійся, Даниїле, бо від першого дня, коли ти дав своє серце, щоб зрозуміти видіння, і щоб упокоритися перед лицем твого Бога, були почуті слова твої, і я прийшов ради твоїх слів” (Дан. 10: 2, 3, 10-12).

Так буде з усіма улюбленими Господа. На початку наших прохань Бог починає приводити в дію впливи і формувати обставини, які покликані принести бажане благословення для нас, якщо тільки ми не потрапимо в зневіру, а продовжимо наполегливо молитися, тим самим показуючи наше постійне щире бажання, і якщо ми визнаємо наші гріхи і налаштуємо наші

серця на розуміння, виносячи собі покарання перед Ним. Скільки молитов не були почуті або наштовхнулись на перешкоду, бо той, хто просив, не очистив себе від зла у своєму серці?! “Прохаєте та не одержуєте, бо прохаєте на зле, щоб ужити на розкоші свої”, тобто просите самлюбно і без врахування волі Бога (Як. 4: 3). Але покарані і освячені отримують обітницю: “І станеться, поки покличуть [читаючи бажання серця ще до того, як воно буде висловлено словами], то Я відповім [почну формувати події так, щоб рано чи пізно дати відповідь]; вони будуть іще говорити, а Я вже почую” (Іс. 65: 23, 24). Хоча це відноситься до пророцтва, яке стосується Господнього народу в Тисячолітньому віці, це також відноситься до всіх Його вірних в цьому віці.

Хвала Господу за всю Його люблячу доброту навіть до найменших з Його смиренних дітей!
R4603 (1910 p.)

ВИХОДЬМО ЗА ТАБІР

*“Тож виходьмо до Нього поза табір,
і наругу Його понесімо” (Євреїв 13: 13).*

Ізраїль став Божим народом в особливому значенні і висловив своє бажання бути Його народом ще до того, як увійшов у цей стан “Табору”. “Табір”, весь порядок розташування племен і їхній стосунок до Намету мали для цього факту важливе значення. Тим не менше, ізраїльтяни не були в згоді з Богом через свою недосконалість. Тому, щоб залишатися у відносинах Угоди з Богом, необхідно було, щоб священики приносили жертви в День Примирення.

Табір частково зображував те, що є сьогодні, і частково стан, який матиме місце в Тисячолітньому віці. У той час багато зі світу матимуть бажання перебувати в згоді з Богом. Вони вважатимуть за краще, щоб їхнє серце було в доброму стані, аніж в поганому; вони вважатимуть за краще бути в згоді, аніж в розладі. І ця картина “Табору”, як ми розуміємо, представляє всіх, хто остаточно дійде до згоди, хто остаточно забажає праведності і прагне виконувати Божу волю.

Однак стан “Табору” в даний час навряд чи представляє світ у широкому сенсі. Швидше, це світська церква. Він представляє тих, хто

з більшим чи меншим бажанням хоче бути в згоді з Богом, хто сповідує Його ім’я, але через невігластво, забобони або любов до світу не перебуває в правильному стані серця, щоб прийняти глибокі Божі речі, духовні речі саме в той час, коли відбувається духовна праця, праця Примирення. Ми не думаємо, що вони коли-небудь були зачаті від Духа. Вони просто моральні християни, християни зовні – християнський світ, християнство. Такі, як ми розуміємо, тепер представлені в стані Табору. За днів нашого Господа стан Табору представляв не християнство, а юдейський народ. Він не містив поган (світ у цьому сенсі слова), а тільки юдейський народ, який образно представляв усіх, хто забажає прийти до згоди з Богом.

Тому за Своїх днів наш Господь не виходив до поган, і, кажучи про світ, не мав на увазі язичників. Коли Він казав: “Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас”, то говорив про світ з погляду буквального Ізраїлю. Язичники не бралися до уваги, оскільки не мали достатньо знань, щоб визначити, чи будуть вони Божим народом чи ні.

Але в Євангельському віці Табір не складається з юдейського народу, тому що речі змінилися.

Сьогодні Табір представляє християнство. За днів нашого Господа вийти за Табір означало для Нього вийти за межі номінальної церковної системи Свого часу і виконувати волю Отця незалежно від підтримки цієї системи. Також для нас зараз вийти за Табір до Нього означало б вийти за межі нинішнього оточення, за межі християнства в тому сенсі, щоб проігнорувати погляди і вчення, схвалення і пастки християнства. Це означає вийти за межі його прихильності, за межі його впливу і громадського становища. У даному випадку стан Табору не представляє людей, які є чужинцями в сенсі злих намірів або свідомого відкидання Бога, а тих, хто зовні показує і стверджує, що є Божим народом.

Деякі можуть бути схильні запитувати, чому при такому погляді на речі можна зробити висновки, що жертви Дня Примирення, жертви Євангельського віку є “за весь народ”, за весь світ людства?

Ми відповідаємо, що вони є для всього народу в тому сенсі, що всі люди будуть мати можливість скористатися з привілеїв, які дають ці жертви, з благ, які виникають з них. Але, строго кажучи, вони не будуть для всіх людей, тому що будуть застосовні тільки до тих, хто стане в Тисячолітньому віці справжніми ізраїльтянами. Якщо хто-небудь відмовиться від можливості стати “Насінням Авраама”, він не отримає жодної користі від Примирення; він відмовиться від своєї частки викупу, не погодившись увійти під умови, доступні для нього – відкриті в той час великим Посередником. Якщо за часів Ізраїлю були язичники, які бажали стати юдейськими прозелітами і виконувати вимоги та умови, пов’язані з приєднанням до юдейського народу, вони могли стати ізраїльтянами з усіма привілеями ізраїльтян. Але якщо хто-небудь відмовлявся від цих вимог та умов, він не ставав ізраїльтянином, не отримував благословення за Законом Мойсея. Так само під час Тисячолітнього віку всякий, хто відмовиться увійти під вимоги та умови Нової Угоди і прийти до єдності з Посередником, не отримає благословення, не отримає реституції й усіх привілеїв, які прийдуть шляхом реституції, і, отже, не зможе здобути вічне життя.

У зв’язку з такою відповіддю може виникнути запитання: “В якому сенсі номінальна церковна

система сьогодні і номінальна церковна система часів нашого Господа становлять картину класу, з яким доведеться мати справу в майбутньому, під розпорядженнями Нової Угоди, як з Божим народом, як з Ізраїлем Божим, класом Табору?

Ми відповідаємо, що оскільки ці люди, юдеї того часу і номінальні християни сьогодні, заявляють про своє бажання бути в згоді з Богом і кажуть, що вони – Його народ, кажуть про своє бажання виконувати Його волю, вони належним чином є представниками цього класу, який у Тисячолітньому віці багатиме виконувати Божу волю. У даний час, з причини різних помилкових теологій і введення в оману великим противником, люди навчаються диявольських доктрин замість Правди і передань старших замість Божого Слова. Зараз люди неправильно поінформовані, але в той час вони почують Господнє послання, і більше не буде ніякого непорозуміння. Господь “дасть уста чисті народам”, чисте послання, відмінне від вчення теперішнього часу, – без жодного спотворення, без жодного осквернення, без жодної суміші вавилонських помилок з Правдою.

Ми вважаємо, що сьогодні кожен (якщо він не лицемір), хто вважає себе приналежним до Церкви Христа, дійсно матиме бажання служити інтересам Правди, якщо він пізнав Правду. Так само юдеї за часів нашого Господа: якби вони не були засліплені помилками і забобонами, то більшість, на нашу думку, вважала б за краще робити правильно, а не навпаки. Це підтверджується словами Петра, коли він в День П’ятидесятниці, розуміючи, що вони й інші з народу розіп’яли Месію, сказав: “А тепер, браття, знаю, що вчинили ви це з несвідомості, як і ваші начальники”. Більшість не чинила опору, але вона була в невіданні, і правдиве світло ще не осяяло її. Коли цей клас у майбутньому буде приведений під вплив істинного світла, ми можемо очікувати, що він не чинитиме опору, але під запропонованим тоді світлом підкориться Божій благодаті й досягне досконалості. І всі, хто витримає випробування в кінці Тисячолітнього віку, коли сатана буде звільнений на короткий час, щоб випробувати народи, прийдуть до вічного життя на запропонованих Богом умовах.

R4607 (1910 p.)

ВЛАДА ЖІНКИ МАТВІЯ 14: 1-12

Заголовний текст:

*“Ліпший від силача, хто не скорий до гніву,
хто ж панує над собою самим,
ліпший від завойовника міста”
(Притчі Соломонові 16: 32).*

Іван Христитель, завдяки своїй сміливості і мужності як служитель і мовне знаряддя Бога, був колючкою в боці царя Ірода і його придворних, а також великих людей того часу. Ірод, первосвященики та знатні люди вважали Івана Христителя й Ісуса фанатиками. Безсумнівно, вони швидко розправилися б з ними, якби не страх перед людьми. Простий народ з радістю слухав Учителя, визнаючи, що “чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік”; і той самий простий народ вважав Івана пророком.

Ми не беремося стверджувати, чи перевищив Іван свої повноваження, коли викривав царя і царицю, чи ні. Однак, як правило, ми віримо, що для християнських служителів краще було би говорити Боже Слово безстрашно і зрозуміло, не намагаючись застосувати його до когось особисто, а дозволяючи кожному слухачеві самому застосовувати послання до свого серця. Іродіяда, на щастя, представляє рідкісний клас жінок. Нею керували безмежні амбіції. Вона вийшла заміж за людину, яка на якийсь час здалася їй претендентом на царське становище. Та коли римський імператор передав цей титул братові чоловіка, Іродові Антипі, вона спокусила останнього своїми чарами і, кинувши чоловіка, стала Іродіядою “царицею”. Іван Христитель, безстрашно викриваючи гріх, відчував, що повинен застосувати свої вчення безпосередньо до царя Ірода.

Деякі припускають, що Ірод попросив Івана Христителя відвідати палац і розповісти про реформи, які він відстоював, і що при цьому пророк звернув увагу цареві на його неправильну поведінку, сказавши, що він живе з дружиною свого брата Пилипа, що не відповідає Божественному Закону. Іродіяда почула про це і зрозуміла, що якщо цар послухається такої поради, то її саму і її вродливу дочку Саломію, очевидно, проженуть з палацу, і вони стануть безхатченками, так як для неї не буде можливо повернутися до свого чоловіка Пилипа. Влада

Іродіяди над царем привела до ув’язнення Івана. Наступним її кроком було домогтися його смерті, так як вона розуміла, що її становище хитке, поки він живий. Безстрашна мова Івана ще могла вплинути на царя.

Ця амбітна, нечестива, підступна жінка замишляла вбивство, і святкування дня народження царя стало для неї такою нагодою. Вона розпорядилася влаштувати великий бенкет, на якому були присутні вельможі і князі країни. Вина було вдосталь. Вона прекрасно розуміла, що вино збудить пристрасті і послабить моральний настрій товариства. Тому вона спеціально підготувала і причепурила свою вродливу дочку Саломію і веліла їй виконати один з непристойних танців, звичних на Сході в таких випадках, хоча його дозволяють собі переважно жінки нижчих класів і ніколи – князівни. Ця подія мала стати винятком. Вона мала подіяти на царя саме так, як подіяла – викликати в нього захоплення і хвалькувато запропонувати дівчині просити якийсь подарунок. План вдався до подробиць. Цар сказав: “Чого тільки від мене попросиш, то дам я тобі, хоча б і півцарства мого”, – можливо, натякаючи на свою готовність зробити її своєю справжньою царицею.

Слідуючи вказівкам матері, Саломія відразу ж розповіла їй про це, запитавши, які подарунки їй слід попросити. Ми можемо краще уявити собі, ніж описати, подив дівчини, коли мати звеліла їй попросити “на полумиску голову Івана Христителя”. Чи можемо уявити собі її розчарування; які мрії про прекрасні й дорогі речі це зруйнувало! З яким подивом Саломія, мабуть, запитала, чому повинен бути піднесений такий жахливий подарунок. Можемо уявити собі, як мати шепоче їй на вухо, що смерть Івана Христителя – найважливіша річ у світі для них обох, бо без цього вони будь-коли можуть втратити весь достаток і бути кинуті у прірву відчаю та злиднів. Можемо уявити, як вона каже: “Це, Саломія, безцінний подарунок, який ти повинна просити в царя”. Так влада цієї жінки над царем і дочкою була блискуче продемонстрована на прикладі. Саломія знову вільно пройшла серед почету вельмож, яких так зачарувала, і упевненим голосом заявила, що

вона приймає пропозицію царя, що вона може побажати що завгодно, аж до половини його царства, і сказала, що якщо так, то подарунком повинна бути голова пророка на полумиску.

Совість царя була не зовсім мертва. Він засмутився; але його гордість, а також раболіпна поступливість Іродіяді взяли гору над ним. Він розсудив, що для царя дати чесне слово перед вельможами і князями, а потім відмовитися від нього, буде тривалою ганьбою. Яка ілюстрація того, що “страх перед людиною пастку дає”! Який урок ми маємо з цього! Людина в першу чергу несе відповідальність перед своїм Богом і своєю совістю, чого б це не коштувало. За перекладами, Ірода до кінця його днів переслідував страх. Зрозуміло, коли він почув про Ісуса і його могутні справи, то висловив переконання, що якимось чином дух (сила) Івана перейшов до Ісуса.

Наш урок показує два сильних і два слабких характери. Іван та Іродіяда були сильними характерами: один відстоював правоту і Бога, інший – егоїстичні амбіції і гріховне потурання їм. Один спонукував свій народ до добра і готував гідний залишок до прийняття послання Месії,

інший схиляв царя і дочку до безчестя, вбивства і ганьби, і жадливо очорнював свій власний характер. Нагорода Івана є в майбутньому, коли він, як член класу Стародавніх Гідних, вийде до “кращого воскресіння”, щоб бути разом з Авраамом, Ісаком, Яковом та всіма пророками в земній фазі Тисячолітнього Царства.

Іродіяда, постійно незадоволена, врешті-решт, переконала царя піти шляхом, який привів його до вигнання, яке вона розділила з ним. У майбутньому, згідно з Біблією, її чекає воскресіння на наруги і вічну гидоту (Дан. 12: 2). А так як вона деградувала і упустила великі можливості, то ми можемо напевно знати, що вона вийде в Тисячолітті обтяжена своєю неправильною поведінкою в нинішньому житті. Навіть у сприятливих умовах Царства Христа можуть знадобитися століття, щоб такий глибоко заплямований характер очистився від наруги і тривалої гидоти і поступово піднявся до справжньої шляхетності і людської досконалості, або ж, якщо цього не відбудеться, помер Другий Смертю, “вічною погибеллю”.

R4609 (1910 p.)

ЦІНА ВІДКУПЛЕННЯ І ЇЇ ЗАСТОСУВАННЯ

“І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були... але дорогоцінною кров'ю Христа”
(1 Петра 1: 18, 19; 1 Коринтян 6: 20).

Жертовне життя нашого Господа складає ціну відкуплення, але наявність у Нього ціни і застосування цієї ціни правильно було би вважати двома різними речами. Він застосував ціну за віруючих, коли “піднявся на висоту”, “щоб з'явитись тепер перед Божим лицем за нас” – Церкву, дім віри, посвячених. І Писання показує нам, що пізніше Він застосує цю ціну за все людство – що вона остаточно призначена для всіх, але ще не була застосована за всіх.

Тому Писання стверджує, що “весь світ лежить у владі злого” (WTV); що людство все ще – “діти гніву”. Ми “з природи були дітьми гніву, як і інші”, але уникали осуду, який лежить на світі, тому що заслуга жертви Христа була застосована за віруючих, і ми увійшли під умови цього застосування, коли увірували в Господа, залишили гріх, прийняли вірою Відкупителя

і посвятилися. Потім ми були зачаті святим Духом Господа.

Хтось може запитати: оскільки наше людське життя було принесене в жертву з часу нашого посвячення і зачаття святим Духом, то чи правильно буде сказати, що, коли останній член Тіла Христа принесе себе в жертву і буде духовно зачатий, всі приписані життєві права, принесені в жертву, опиняться в руках нашого Господа? І якщо так, то чи потрібно буде всьому Класу Утиску воскреснути ще перед тим, як кров, заслуга, може бути застосована для запечатання Нової Угоди? І ще, хіба Нова Угода не може бути запечатана, а Стародавні Гідні принесені як перші плоди, до воскресіння Класу Утиску?

Жертва приноситься Отцю і приймається Отцем, і, наскільки це стосується нас, справу можна вважати закінченою в той час, коли останній посвячений член Тіла Христа вчинить своє покликання та вибрання міцним. З іншого боку, клас “Великої Громади” приєднався до відповідної домовленості не з упевненістю у

своїй здатності досягти чогось самостійно, а через конкретну домовленість, що Відкупитель покриє всі їхні гріхи, всі недосконалості й недоліки, які були в них на момент посвячення, про які апостол каже: "...щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів".

Господь Ісус запропонував стати їхнім Заступником перед Отцем і бути з ними як завжди присутня допомога в час утиску. Він обіцяв бути їхнім Заступником у всіх життєвих випробуваннях і труднощах, в їхніх сутичках з плоттю і в проявах недосконалостей плоті, які трапляються і суперечать волі Нового Створіння. Він погодився виступати на захист у всьому, звідси Його інтерес до цих членів "Великої Громади" навіть після того, як він закінчить справи з класом "Малої Черідки", і вона перейде за завісу. А оскільки основою Його заступництва є заслуга

Його жертви, то збереження Його статусу як їхнього Заступника, здається, вимагатиме, щоб Він зберіг для цього в руках Отця заслугу Своєї жертви і, відповідно, ще не застосовував її для запечатання Нової Угоди для Ізраїлю і через Ізраїль для всього світу.

У прообразі відсилання Козла Відпущення в пустелю наприкінці Дня Примирення і відсутність будь-яких звісток про його загибель, могло би означати, що "Велика Громада" і її труднощі не будуть братися до уваги після того, як козел буде відісланий. Але вищенаведений аргумент, здається, переконливо доводить, що заслуга Христа повинна залишатися в силі, поки останній член класу "Великої Громади" не зазнає повного знищення плоті, яку він не зміг віддати добровільно.

R4601 (1910 p.)

“МЕНЕ БЕЗПІДСТАВНО ЗНЕНАВИДІЛИ” **МАТВІЯ 12: 22-32, 38-42**

Заголовний текст:

“Хто не зо Мною, той супроти Мене; і хто не збирає зо Мною, той розкидає” (в. 30).

Іноді здається, що на полі бою кожен воює сам за себе. Всі передові, здається, губляться в плутанині, але в кінці перемога покаже ті ж чіткі розмежування, що і на початку битви. За словами Великого Учителя, уся людська сім'я знаходиться на тому чи на іншому боці великої битви між добром і злом, правдою і неправдою, Богом і сатаною. Немає сумніву в тому, як закінчиться битва – Бог здобуде перемогу. Дійсно, Біблія запевняє нас, що в будь-який час Він може швидко покласти край конфлікту, визволити Своїх святих, здолати сатану та його імперію і т. д. Божественна обітниця говорить, що це станеться у "своєму часі" в Бога, коли Церква буде укомплектована і змінена силою Першого Воскресіння, коли настане час для встановлення Тисячолітнього Царства Месії, щоб благословити всі народи землі.

Запитують, чому гріх торжествує вже шість тисяч років, дві тисячі з яких минули відтоді, як Месія помер, щоб відкупити грішників і звільнити їх від смертного вироку? Відповідь у тому, що протягом цих дев'ятнадцяти століть Він милостиво наділив деяких знанням Своєї волі, випробовуючи їхню вірність до Себе, Свого

Закону, Своїх представників, намагаючись знайти серед тих, хто каже про свою вірність, тих, хто має в серці принципи праведності. Наше нинішнє дослідження показує, як деякі під час Першого Приходу були випробувані таким чином, і ми знаємо, що протягом дев'ятнадцяти століть досвід послідовників Назарянина був схожий на Його власний. Нерідко їх ненавиділи без усяких на те підстав: їх зневажали, неправильно розуміли, на них зводили наклепи часом навіть їхні побратими по релігії на поважних посадах. У кожному такому випадку ми повинні пам'ятати, що в конфлікті є тільки дві сторони – сторона Бога, Правди, праведності, і сторона неправди, брехні, сатани.

Бачачи, як сліпо книжники, фарисеї і законочителі ненавиділи Ісуса і всіляко лихословили Його, ми розуміємо, що насправді вони були на боці сатани. Коли ми бачимо, як Савло з Тарсу каменував Степана, а інші переслідували послідовників Ісуса, ми розуміємо, що вони були на службі в сатани, були введені ним в оману, і в деяких випадках, ми впевнені, ці слуги сатани і неправедності дійсно думали, що служать Богу. Тому давайте будемо обережні в цьому, пам'ятаючи слова Великого Учителя: "Не можете Богові служити й мамоні"; "Хто не зо Мною, той супроти Мене"; "І хто не збирає зо Мною,

той розкидає”. На жаль, скільки шляхетних людей ненавмисне виявилися на хибному боці великого протистояння, змагаючись проти Бога й Правди, введені в оману противником через незнання. Дозволяючи цей конфлікт і певну міру темряви, Бог ще ефективніше випробовує, перевіряє тих, кого Він покликав бути Його народом. Ми не тільки безпосередньо випробувані щодо того, який бік ми будемо займати, але в другорядному значенні ми маємо випробування нашої покори. Хто чесний серцем, але робить помилку, борючись проти Бога, той, коли його очі розплющатся, отримує велике випробування покори з метою визнати свою помилку і стати ревним для Правди. Хто на правильному боці, той також повинен пройти випробування покори, щоб не пишатися своєю перемогою, але “покоритися під міцну Божу руку, щоб Він його Свого часу повищив”.

Сатана, створений на вищому рівні, названий князем демонів у своїх стосунках з упалими ангелами. Згадайте про оману в серцях фарисеїв, яка спонукала їх звинуватити Учителя в тому, що Він сам – сатана, і цим пояснити Його силу виганяти демонів! Учитель знайшов час, щоб докладніше поговорити з ними на цю тему і показати, що, якщо прийшов час, коли сатана буде виступати проти своїх спільників і слуг, то це означатиме швидке падіння його імперії. Він також сказав, що демонів виганяли деякі з тих, кого вони визнавали і шанували. Якщо б Він мав бути Вельзевулом, який виганяє демонів, то що, за їхньою логікою, казати про їхніх ближніх і друзів, які іноді використовували цю силу! З іншого боку, якщо Він Божою силою виганяє демонів, то це свідчення того, що Боже Царство близько, як Він це проголошує.

Таким чином, відповівши на їхній спротив, Він показав, що вони виступають проти Нього і проти Його Слова, а це означає, що якщо Він є представником Бога, то вони виступають проти

Бога. Тоді Він звернув їхню увагу на факт, що їхні слова богохульні, оскільки вони приписують Божий дух, Божу силу в Ньому силі сатани. А так як вони це робили без дійсного на те приводу і всупереч усім доказам, це свідчило, що вони були злими в серці. Усі звичайні гріхи внаслідок гріхопадіння, невігластва, забобонів і т. д. остаточно, у Божому провидінні, отримують прощення, але свідомий гріх проти світла, проти знання буде гріхом проти Божого духа. І за цей гріх не буде прощення ні в цьому віці, ні в майбутньому – ні в цьому Євангельському віці, ні в Тисячолітньому. Якби гріх був вчинений проти повного світла, то його заслугою, його покаранням було би знищення, Друга Смерть. Але цілком очевидно, що це було би гріхом лише для небагатьох. Для більшості це була би суміш умислу з незнанням, і якщо так, то частка поганого, представлена незнанням, могла би отримати прощення; але частка, представлена умислом, вимагала б покарання, так як вона не підлягає прощенню.

Книжники і фарисеї, заздрячи Його популярності, запитали про знак, про доказ Його месіанства, вважаючи Його вчення і чудеса недостатнім доказом. Тоді Він розповів їм про знак, який прийде до них занадто пізно: Його перебування в гробі відповідатиме перебуванню Йони в череві великої риби. Він запевнив, що народ поганської Ніневії у віці Суду, у Тисячолітньому віці, стоятиме вище від них, тому що ніневітяни покаялися від проповіді Йони, а ці не покаялись від проповіді більшого, ніж Йона. Цариця Шеви подорожувала здалеку, щоб почути мудрість Соломона, а ті, хто знаходився в присутності більшого, ніж Соломон, не зрозуміли цього і не прислухалися до Його послання. Давайте не будемо такими ж засліпленими, але всім серцем приймемо Назарянина і підемо за Ним!

R4608 (1910 p.)

“МИЛОСТІ ХОЧУ, А НЕ ЖЕРТВИ” МАТВІЯ 12: 1-14

Дотримання суботи є суттю даного дослідження. Розумні люди, незалежно від їхніх релігійних переконань, готові визнати мудрість, доцільність і навіть необхідність суботнього дня, дня відпочинку раз в тиждень. Відповідно, усі суперечки з цього питання стосуються того, який

день потрібно відзначати і яким чином. Коли через Мойсея, посередника, Бог прийняв народ Ізраїлю як Свій особливий народ, приймаючи його в стосунки Угоди через обіцяний послух Закону, Він виділив для нього особливий день тижня, сьомий день, щоб він був суботою, днем

відпочинку. Цей Закон поширювався насамперед на Палестину. Якби він поширювався за її межі, охоплюючи цілу землю, то за Законом треба було би вказати, який день вважати суботою на іншому кінці землі, де час, звичайно ж, відрізнявся б на двадцять чотири години.

Але ті з нас, які не є юдеями від природи і не перебувають під Угодою Закону, не зв'язані її обмеженням, що субота повинна бути сьомим днем тижня. Дійсно, ні Ісус, ні апостоли ніколи не ставили Євангельську Церкву під Угоду Закону. Вони кажуть нам, що ті, хто був під нею, були “домом слуг” в рабстві, а ми – “дім синів”, якщо “стоїмо у волі, котру дарував нам Христос” (Гиж.).

Це не означає волю або право робити неправильно. Та оскільки християни не обмежені землею Палестини, це залишає нам волю слідувати духу Закону, а не його букві. Це відноситься як до всіх десяти Заповідей, так і до четвертої. Небесний Отець не звертається до Своїх духовно зачатих дітей із заповідями не вбивати, не красти і т. д., тому що такі заповіді для них були би зайвими. Зачаті святим Духом люблять Бога і шанують Його одного, тому їм не спаде на думку поклонитися зображенням, оскверняти Святе Ім'я, завдавати шкоди ближньому або братові. Навпаки, їхня любов до Бога буде вести їх до шанування Його Імені, до служіння Його справі, [R4600] а любов до ближнього, як до самого себе, спонукатиме їх служити йому. “Тож тому, поки маємо час, усім робімо добро, а найбільш одновірним” (Гал. 6: 10). Ця любов, запевняє нас апостол, є виконанням Закону в тому, що стосується нас – виконанням духа Закону, “ми бо не під законом [Угодою Закону], але під благодаттю [Угодою Благодаті]” (Рим. 6: 14; Гал. 3: 29).

В юдеїв була система суботніх днів і суботніх років – сьомий день і $(7 \times 7 + 1 = 50)$ п'ятдесятий день, або день П'ятидесятниці. І в них була також система суботніх років: сьомий рік і $(7 \times 7 + 1 = 50)$ п'ятдесятий рік, або рік ювілею. Це були образи, як пояснює апостол, і справжні християни можуть використовувати позаобрази. Таким чином, для нас сьомий день представляє відпочинок більш піднесеного характеру, ніж відпочинок за Законом, – відпочинок віри, замість фізичного відпочинку. “До Його відпочинку входимо ми, що ввірували”

– відпочинку віри, заснованому на прийнятті Ісуса як нашого відшкодування перед Богом. Ми досягаємо повноти цього відпочинку, коли отримуємо зачаття святим Духом. Це було образно показано зісланням святого Духа в День П'ятидесятниці. Подібним чином суботній ювілейний рік Ізраїлю має свій позаобраз у великому Тисячолітньому віці відпочинку (Дії 3: 20). Але ми залишимо обговорення цього питання на більш відповідний час.

Великий Учитель, будучи юдеєм, був зобов'язаний триматися (у тій же мірі, що й будь-який інший юдей) кожної риси Угоди Закону. Можемо бути впевнені, що Він не порушив жодної її риси. Він був зобов'язаний дотримуватися її букви в тому сенсі і ступені, в яких не наказував нам, Своїм послідовникам. Ми повинні дотримуватися лише її духа. Тому, якби ми жили в Палестині, то ні сьомий день, ні будь-який інший день тижня не був би для нас обов'язковим. Але ми з задоволенням дотримувалися б духа юдейського Закону. Діючи відповідно до цієї волі, рання Церква почала збиратися в перший день тижня, тому що саме в цей день їхній Відкупитель встав із мертвих. У цей день Він з'явився деяким у горішній кімнаті, двом по дорозі в Еммаус, Марії біля гробу, а потім і іншим учням. Чотири прояви Господнього воскресіння позначили цей день особливим чином як святий день для ранньої Церкви. Учні чекали протягом усього тижня, і тоді Він знову з'явився в перший день тижня. Дійсно, наскільки нам відомо, всі вісім з'явлень Ісуса Його послідовникам після воскресіння були в перший день тижня. Не дивно, що саме цей день став відомий як Господній День. Не дивно, що вони особливо пов'язували з цим днем усі Божі благословення і відпочинок віри, які прийшли до них через Відкупителя. Цілком ймовірно, що ті, хто жив у юдейських громадах, продовжували дотримуватися також сьомого дня, тому що його загальне дотримання робило це необхідним. Але перший день тижня став загальним часом, коли послідовники Господа збиралися разом і споживали просту трапезу, звану ламанням хліба (не Господньою Вечерею) на знак пригадування факту, що в день Свого воскресіння Ісус з'явився Своїм послідовникам при ламанні хліба.

ЗАКОН, ЩО ВТРАТИВ ЧИННІСТЬ ЧЕРЕЗ ТРАДИЦІЇ

Однак з даного дослідження ми не повинні розуміти, що Учитель дорікав юдеям за дотримання сьомого дня, яке було їхнім обов'язком. Його закиди стосувалися деяких крайнощів. Фарисеї перебільшували одні риси і повністю переоцінювали інші риси Закону. За їхньою теорією, не було ніякої шкоди в тому, щоб їсти зерна в суботній день, але рвати колосся вони вважали жнивими. Відтирати їх від полови вони вважали молотьбою і просіюванням. Аналогічно, чесати шерсть або шукати блохи вважалося полюванням, і, таким чином, розсудливий Божий Закон був доведений до абсурду. Ісус боровся тільки з такими нісенітницями. Він показав, що людина має право вгамувати свій голод, і привів випадок, коли пророк Давид зробив це, не отримавши осуду. Він також згадав факт, що священики працювали в суботній день без обвинувачення. Він пояснив, що Бог бажає бачити у Своїх створіннях прикмету милосердя один до одного, а не просто жертвування своїми зручностями. Якби вони визнали цю Правду, то не стали б шукати недоліки в апостолах.

Потім, ніби на підтвердження Своєї позиції, Ісус зцілив сухорукого, продемонструвавши цим чудом, що Він має Божественну милість і що Його вчення в цій справі має доказ своєї істинності. Він вказав на непослідовність Своїх критиків, сказавши, що раз вони готові полегшити життя одній зі своїх тварин, якщо вона впаде в яму в суботу, то повинні, у свою чергу, бачити, наскільки нелогічним є їхній опір тому, щоб Він лікував недуги людей в суботній день. Але зле серце не слухається розуму. Коли Він показав, що Його вчення перевершує вчення фарисеїв, це викликало в них заздрість, злість, ненависть і дух убивства. Тим самим вони показали, що їм не вистачає прикмет милосердя, любові, які Бог особливо схвалює і без яких ми не можемо бути Його дітьми. Жертва – добра річ, але милосердя в більшій мірі вказує на прийнятний стан серця. Цілком можливо, що Ісус зробив стільки Своїх чудес у суботній день саме як образ – як пророчу картину великого факту, що позаобразний день, великий Суботній День, буде Сьомим Тисячолітнім періодом, Тисячоліттям.

R4599 (1910 p.)

НАЙМЕНШИЙ У ЦАРСТВІ МАТВІЯ 11: 1-11

Заголовний текст:

“Але Я маю свідчення більше за Іванове, бо ті справи, що Отець Мені дав, щоб Я виконав їх, ті справи, що Я їх чиню, самі свідчать про Мене, що Отець Мене послав!” (Івана 5: 36).

Іван Христитель, як сповістив Учитель, був пророком і навіть більше, ніж пророком, бо про нього написано: “Ось перед обличчя Твоє послаю Свого посланця, який перед Тобою дорогу Твою приготує” (в. 10.) Ця благородна постать була обраним Богом слугою, щоб представити Ізраїлю Месію. Його посланням до народу було: “Наблизилось Царство Небесне”; “Покайтеся, і віруйте в Євангелію”. Багато з них відгукнулися і християлися, символічно обмиваючись з гріха і знову стаючи прихильниками Закону і ретельності в його дотриманні. Пророчо Іван проголосив, що для народу настають тривожні часи; що Месія ось-ось прийде, щоб провести поділ між справжньою пшеницею і класом полови; що Він збере пшеницю до Своїх засіків,

а половину спалить у вогні негасимому. Пшениця в цьому пророцтві означала “святих”, “праведних”, які, пішовши за Месією, будуть звеличені, прославлені. Це пророцтво виповнилося в день П'ятидесятниці і згодом, коли “справді ізраїльтяни” були прийняті Богом як сини на духовному рівні (зачаті святим Духом), як члени Тіла Христа, члени класу Царства, у той час ще в зародку. Пізніше, силою воскресіння, вони мали увійти в небесну славу і панування. Інша частина народу, будучи тільки номінально Божим народом, мала тільки зовнішню форму, була мов полова. Їм пророк Іван сповістив про наближення часу утиску, символічно представленого вогненною піччю, яка поглине їх як народ. Після того як перша частина цього пророцтва виконалася в П'ятидесятницю, воно досягло остаточного виконання тридцять сім років по тому, коли весь народ зазнав руїни, припинивши своє національне існування, яке відтоді ніколи не повернулося.

СУМНІВИ ІВАНА У В'ЯЗНИЦІ

Іван очікував, що Ісус стане великим царем, винагородить Своїх вірних і знищить нечестивців. Натомість Івана самого кинули до в'язниці, тоді як Ісус перебував у товаристві кількох нікому не знаних людей і повинен був триматися в стороні від Єрусалима, бо юдеї хотіли Його вбити. Він проповідував в основному в “Галілеї поганській” (Гиж.), серед тих, хто менше сповідував релігію, де мало було книжників, фарисеїв і законоучителів. Більше того, Ісус не зробив жодної спроби звільнити Свого Предтечу з темниці, хоча постійно показував велику силу в зціленні хвороб і вигнанні демонів. “Що все це може означати?” – питав Іван. “Невже я помилився?”

Звичайно, він не помилявся, коли вважав, що мав Боже свідчення про Ісуса під час Його хрищення і сказав: “Це Він!”. Але хто Він? Чи був Він просто ще одним пророком, більшим від нього самого, попередником ще більшого й правдивого Месії? Розмірковуючи над цим, він відправив посланців до Ісуса запитати: “Чи Ти Той, Хто має прийти [Месія], чи чекати нам Іншого?” “Чи повинні ми сподіватися після Тебе ще більшого, через кого Бог виконає Своє пророцтво?”

ДОКАЗИ ІСУСОВОГО СЛУЖІННЯ

У відповідь на це запитання Господь послав Івану звістку переважно про те, що Він робить – зцілює хворих, виганяє демонів і проповідує благовість Божої [R4595] благодаті для вбогих. І додав: “Скажіть Івану, щоб він не спокусився, не дозвольте його вірі спіткнутися через Мене. Інакше він втратить велике благословення”.

Учитель скористався з можливості поговорити з натовпом про Івана, про те, хто він такий і т. п., бо слава про проповідь Івана поширилася по всій землі, і багато з усіх кінців приходили послухати його. Яким він виявився? Таким, що хитається як очерет від вітру, поступливим перед тими, хто хотів вплинути на нього? О ні! Він виявився суворим, сильним, незалежним у відстоюванні Правди, у несенні свого послання. Чи знайшли вони його одягненим у м'який одяг, що свідчило би про близькі стосунки з великими, багатими, знатними людьми того часу? Ні, він був одягнений просто, жив самотньо, був вірний і щирий у звіщанні свого послання всім,

хто хотів слухати. Якщо ж вони прийшли в надії почути пророка, то не розчарувалися, тому що Іван був більшим, ніж пророк. В іншому описі це звучить так: “Між народженими від жінок нема більшого понад Івана. Та найменший у Божому Царстві той більший за нього” (Лк. 7: 28).

НАЙМЕНШИЙ У ЦАРСТВІ БІЛЬШИЙ ЗА ІВАНА ХРИСТИТЕЛЯ

Ці слова нашого Господа викликали багато непорозумінь серед християн, які не змогли зрозуміти важливості “правильно послуговуватися словом правди” (2 Тим. 2: 15, WTB). Ця річ досить проста, якщо пам'ятати, що Іван був останнім з вірних юдейської епохи. Він не був запрошений стати одним з учнів Христа, ані одним з апостолів, і не дожив до П'ятидесятниці, щоб розділити благословення, вилиті тоді на віруючих. Він належить до класу, описаного св. Павлом у Посланні до Євреїв 11: 38-40. Він був з одного і того ж класу, що й Авраам, Ісак та Яків і всі пророки, про яких апостол говорить: “Щоб вони не без нас досконалість одержали”, “бо Бог передбачив щось краще про нас [Євангельську Церкву, Тіло Христа, клас Нареченої]”, ніж про них (Євр. 11: 40).

Великий Учитель постійно згадував Боже Царство у всіх Своїх проповідях і зразкових молитвах, якими молився. Це Царство має набути сили при кінці цього віку, і під його владою (як Тисячолітнього Царства) весь світ буде підпорядкований Божественному Закону заради звільнення людей від гріха і смерті до праведності життя, якщо вони цього захочуть. Про клас, який буде складати це Царство, у даний час мова йде як про Царське Священство в очікуваному значенні. Вони знаходяться в Школі Христа, готуючись до Царства. Вірні вчинять своє покликання та вибрання міцним, щоб зайняти місця в цьому Царстві і сидіти з Учителем на Його престолі, судячи, благословляючи і піднімаючи людство. Яке чудове благословення ми маємо! Ми не можемо бути такими великими, як наш Господь, Голова, і Його апостоли, найпочесніші члени, але якщо ми будемо вірні в найменшому, наша славна нагорода буде надзвичайно великою – “вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване” (Еф. 1: 21).

R4594 (1910 p.)

“КОЛИ ВІДІЙМУ ГРІХИ ЇХНІ”

Без усяких сумнівів, апостол застосовує вищенаведені слова (Рим. 11: 27) до юдейського народу в кінці цього Євангельського віку, після того як Бог збере Духовне Насіння Авраама з усіх народів. Ми не можемо вважати це прощенням або зняттям їхнього національного гріха, тому що їхній національний гріх мав бути спокутуваний їхнім покаранням за останні 1800 років, як пророко передбачив св. Павло, кажучи: “Врешті спіткав їх гнів” (Хом.), “щоб виконалося все написане” в Законі і пророцтвах про них.

Якщо тут не йде мова про їхній національний гріх, то про які гріхи йде мова? Це особисті гріхи юдея, подібні до тих, які лежать на всьому людстві; це гріх, в якому вони народилися, як написано: “Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя”. Цей успадкований гріх походить, як ми знаємо, від батька Адама і матері Єви і називається первородним гріхом. Щоправда, Бог встановив особливий порядок для юдейського народу, за яким їхній первородний гріх вважався анульованим в рамках жертвоприношень Мойсеевої Угоди, тобто Угоди Закону, але, як показує апостол, це не принесло їм ні життя, ні звільнення від Божественного осуду, винесеного на початку Адаму. Ця річ просто розширила, подвоїла, так би мовити, цей осуд, тому що в них був, по-перше, осуд за гріх Адама, і, по-друге, осуд їхньої Угоди Закону.

Єдине пояснення, яке підходить до слів апостола, це пояснення, запропоноване Господом через пророка (Єр. 31: 31): “І це заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні”. Апостол показує, що це зняття їхніх гріхів і встановлення Угоди з ними відбудеться після Євангельського віку, коли Церква, яка є Тілом Христа, завершить страждання Христа і увійде в Його славу.

Спосіб зняття гріхів з юдеїв буде не таким, як з Церкви – миттєвим, – а скоріше поступовим.

Замість того, щоб Ізраїль був виправданий миттєво до спілкування з Богом, він буде перебувати під опікою і контролем великого Посередника між Богом і людьми. Цей великий Посередник, Пророк, Священик і Цар протягом тисячі років буде займатися працею зняття їхніх гріхів згідно з цією Угодою, яку Бог особливо згадав через пророка Єремію. І по завершенні тисячі років Він представить їх доскональними, незаплямованими, бездоганними Отцю. Досягши мети Свого Посередницького Царства, Він передасть Своє панування Богу Отцю, і Ізраїль відтепер буде знаходитися в реальних відносинах Угоди з Богом.

Як ми вже бачили раніше, Божественний задум полягає в тому, щоб дозволити всім націям, народам і племенам людської сім’ї увійти під цю Нову Угоду з Ізраїлем; увійти під благословення Посередника і Тисячолітнє Царство; мати участь, як справжні ізраїльтяни, у всіх благословенних можливостях позбавлення від гріхів. А всі, хто цього не зробить, чи то юдей чи язичник, помруть Другою Смертю, як написано: “І станеться [R4613], що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (Дії 3: 23).

Ця думка ще більше підтверджується словами пророка Єремії (31: 31-34), що Господь візьме кам’яне серце з їхньої плоті і дасть їм серце із м’яса, і оновить дух правий. Неможливо припустити, щоб це була миттєва праця. Це реституційна праця. Щоправда, гріх мав невеликий початок у непослуху, але у своєму розвитку він привів до нерозсудливості, відсутності любові в серці, деградації та егоїзму характеру в усьому світі. Справою всього Тисячолітнього віку буде викорінення цього кам’яного стану серця і відновлення людства до належного плотського стану серця.

R4612 (1910 p.)

У ЧОМУ ЗАКОН БУВ БЕЗСИЛИЙ?

“Бо що було неможливе для Закону, у чому був він безсилий тілом, Бог послав Сина Свого в подобі гріховного тіла, і за гріх осудив гріх у тілі” (Римлян 8: 3).

Закон тут і в інших уривках, очевидно, відноситься до Угоди Закону. Не можна, наприклад,

припустити, що Божий Закон безсилий або що апостол мав на увазі щось подібне. В якому ж відношенні Угода Закону була безсилою? Вона була безсилою, тобто неспроможною, оскільки не принесла бажаного результату. Результатом мало бути приведення народу, що знаходився

під Угодою Закону, до повної згоди, до відносин угоди з Богом, де вони будуть досконалі, де матимуть право насолоджуватися вічним життям і всіма благословеннями, які Бог має для досконалих. Оскільки Угода Закону не принесла цього результату, та й не могла принести, вона була безсилою. У певному сенсі вона була неефективною; не безсилою в сенсі невідповідності, а безсилою в сенсі неефективності. Якби ми шукали особливі риси слабкості, то виявили б, що вони пов'язані з плоттю. Якби людство було в належному стані, щоб мати з неї користь; якби всі юдеї були в такому стані, який дозволив би їм слухатися Бога, то всі мали б життя через послух цьому Закону. Кожен бажачий і кожен слухняний з них, маючи досконалі здібності у своїй плоті, зміг би отримати схвалення від Бога і був би прийнятий до відносин угоди, що містило б вічне життя.

“Бо що було неможливе для Закону, у чому був він безсилий тілом, Бог послав Сина Свого

в подобі гріховного тіла” (в подобі гріховної плоті, тобто плоті, засудженої через гріх і за гріх, з приводу грішного стану, гріха у плоті), доводячи, що гріх у плоті не є неминучим, як, очевидно, прийшли до висновку юдеї, бачачи, що вони намагалися дотримуватися Божого Закону і все-таки не досягли досконалості. Один зі способів міркування з цього приводу (ймовірно, так міркували багато юдеїв) полягає в тому, що Закон був занадто строгий, що Закон був занадто суворий. Після приходу нашого Господа Ісуса постало запитання, чи був Закон, даний Богом, настільки суворий, що ніхто не міг його виконати; чи може хтось бути виправданий ним; чи був Закон добрий, а стан людини – поганій? Наш Господь, дотримуючись Закону, осудив гріх, тим самим показавши, що винен не Закон, а грішник. Так, виконуючи Закон, Ісус показав, що досконалій людині під силу виконати цей Закон і отримати схвалення Бога.

R4608 (1910 p.)

СОДОМСЬКІЙ ЗЕМЛІ БУДЕ ЛЕГШЕ МАТВІЯ 11: 20-30

Заголовний текст:

“Прийдіть до Мене, усі стуроджені та обтяжені, і Я вас заспокою” (вірш 28).

У містах Капернаумі, “місті Своему”, Віфсаїді і Хоразіні, розташованих на березі Галілейського моря, наш Господь зробив більшість Своїх знаних чудес. Проте навіть у цих містах більшість відкинула Його Месіанство. Сьогоднішній урок розповідає про те, як Великий Учитель засудив мешканців цих міст за їхню невіру, кажучи, що якби могутні справи, вчинені в них, були вчинені в поганських містах Тирі й Сидоні, то вони б покалися. Тому мешканцям цих міст в День Суду буде легше, ніж мешканцям Капернаума.

Ми повинні позбутися у своєму розумі старої і хибної думки, що День Суду триватиме двадцять чотири години. Ми повинні бачити, що з погляду Бога день означає якийсь період часу або епоху, як, наприклад, двадцятичотирьохгодинний день, сорокарічний день у пустелі або тисячолітній день Христа, Тисячоліття. Останній – це день, про який в нашому тексті говориться як про День Суду. Лише деякі з людства мають зараз свій День Суду, своє випробування. Ці деякі особливо благословенні очима розуміння, щоб бачити, і вухами розуміння, щоб оцінити

особливі привілеї нинішнього часу. Велика частина людства цілком сліпа і глуха до духовних речей, пов'язаних з нинішнім покликком і обранням Церкви.

За них Учитель дякував Отцеві: “Що втаїв Ти оце від премудрих і розумних, та його немовлятам відкрив. Так, Отче, бо Тобі так було до вподоби” (вірші 25, 26). Великий Учитель не мав на увазі, що Він радий, вдячний, що Його послання приховано від більшості, щоб вони могли скотитися у вічні муки в темряві. О ні! Звичайно, ні! Він мав на увазі, що цінує мудрість Отця, яка нікому не дозволяє, крім тих, хто знаходиться в належному стані серця, бачити і ясно розуміти нинішній поклик Церкви. Для нестриманих сердець побачити і зрозуміти означало б дві речі:

(1) Вони будуть противитися Божому плану ще більше;

(2) Вони будуть нести ще більшу відповідальність.

Тому ми разом з Учителем можемо радіти мудрості, виявленій у Божественному улаштуванні приховати деякі особливості великого Плану Віків від усіх, крім “вибраних”. “Приязнь

Господня до тих, хто боїться [шанує] Його, і Свій заповіт Він звістить їм” (Пс. 25: 14).

“А ти, Капернауме, що до неба піднісся [був звеличений у привілеях і можливостях], аж до аду ти зійдеш [в гадес, в могилу, в погибель]. Бо коли б у Содомі були відбулися ті чуда, що в тобі вони сталися, то лишився б він був по сьогоднішній день” (вірш 23). Причина ясна. Мешканці Капернаума, очевидно, були більш жорстокосердими, ніж мешканці Содому, і, з Господнього погляду, були більш гідними осуду. Що ж казати про наші дні, коли ми маємо ще більше привілеїв у багатьох відношеннях – Біблію в кожному домі, проповідь у кожному місті, освіту в кожній сім’ї? Чи є щось, чого Господь не мав би від нас сподіватися?

ЛЕГШЕ ЗЕМЛІ СОДОМСЬКІЙ

Ми вже говорили про День Суду як про тисячолітній день Христового Тисячолітнього Царства, коли мешканці Капернаума разом з мешканцями Тира та Сидона, Содому і Гоморри і всіх інших міст і народів, за винятком вибраної Церкви цього віку, будуть поставлені на випробування щодо вічного життя або вічної смерті.

Згідно зі словами нашого Господа нинішнє знання, велике чи мале, приносить свою частку відповідальності. Чим більшою прихильністю Бога ми користуємося зараз, тим більшою буде наша відповідальність згодом. Очевидно, що це є несподіванкою для всього світу. Не тільки мешканці Содому, але й багато язичників, які досі мали небагато Божої благодаті або й зовсім не мали її, будуть перебувати в більш сприятливому стані щодо перспектив майбутнього, ніж ті, хто зараз щедро обдарований милістю, але нехтує своїми привілеями. Наш Господь дає зрозуміти, що Суд, випробування Тисячоліття буде терпимим (не буде нестерпним) для мешканців Капернаума і більш терпимим для мешканців Содому. Наскільки це розсудливіше від тих небіблійних нісенітниць, яких нас навчали свого часу наші благонамірени, введені в оману прабатьки, які створили різні сектантські віровчення, що зараз приносять клопоти, а потім спалювали один одного на вогнищі через розбіжності з приводу цих віровчень і стверджували, що вони, роблячи так, копіюють Бога, який мучив мешканців Тира та Сидона, Капернаума і Содому і сотні мільйонів інших людей, язичників і цивілізованих!

Як погано ми всі розуміли і як спотворювали Євангельське послання! Давайте звернемося до пророцтва, на яке посилався наш Господь, і побачимо це. У пророцтві Єзекіїла 16: 49-61 Господь наперед згадав про більше беззаконня Ізраїлю, ніж сусідніх народів-сестер, Самарії і Содому, кажучи, що Він, однак, відновить усіх їх трьох, виводячи з могили і укладаючи з ними Свою Угоду через Месію в Тисячолітньому віці. Пам’ятаймо також, що наш Господь дав цю обітницю реституції (Дії 3: 19-21), говорячи про тих самих содомлян, які були знищені вогнем, що зійшов з неба (Лк. 17: 29, 30). Вони були тимчасово знищені вогнем як приклад, як ілюстрація повного викорінення, знищення, яке в кінцевому підсумку прийде на свідомих грішників, – Другої Смерті. Але перш ніж будь-хто буде таким чином відтятий від усілякої надії, він повинен бути приведений до ясного пізнання Правди і мати повне випробування у великому і славному дні Суду, який, як каже св. Павло, Бог передбачив і в якому святі цього віку, Наречена Христа разом зі своїм Господом, братимуть участь як судді.

Отець передав усю Свою велику працю в руки Господа Ісуса, і тільки знаючи Його, ми можемо у властивій мірі пізнати Отця, пізнати близько, тому що Син, Великий Учитель, відкриває Отця всім учням Своєї школи.

Наше дослідження завершується запрошенням Господа тим, хто зараз має вуха, здатні чути, і очі слухняної віри, здатні бачити. Для них життєві випробування, тягарі гріха і загальне занепокоєння є приготуванням до Божественного послання: “Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені, і Я вас заспокою”. Запрошені повинні сподіватися бути слугами і носити “ярмо” слухняності Божественній волі – ярмо Христа, служіння Христа. Щоб бути успішними, вони повинні вчитися в Нього, йти Його слідами. Вони повинні бути лагідними і смиренними серцем. Для таких, і тільки для таких, Його ярмо виявиться любим, а Його тягар – легким, значно легшим, ніж ярмо і тягар гріха. Тільки такі знайдуть спокій своїм душам зараз і будуть готові увійти до небесного відпочинку як “співспадкоємці” з Христом у Його небесному Царстві, яке незабаром має благословити і судити світ.

УВАЖАТИ КРОВ ЗА ЗВИЧАЙНУ

*“Оскільки гіршої, подумайте самі, заслужить кари той, хто потоптав Божого Сина й уважав кров завіту, якою освятився, за звичайну, і Духа благодаті зневажив?”
(Євреїв 10: 29, Хом.).*

Апостол тут, мабуть, протиставляє Мойсея і його Закон позаобразному Мойсею й більшому Закону. Кожен, хто нехтував Законом Мойсея – порядком, прийнятим і встановленим з допомогою образної Угоди Закону, – був засуджений на смерть, отримав вирок, від якого йому належить звільнитися завдяки заслугі Христа. Оскільки це засудження було тимчасовим явищем, воно не зачіпає його вічних інтересів.

Очевидно, що між цими двома засудженнями є різниця, і якщо хтось потрапить під осуд позаобразного Мойсея, то його покарання буде ще суворішим. Цю суворішу, цю “гіршу кару” ми розуміємо як “Другу Смерть”, повне знищення. Якщо хтось у чомусь знехтує Законом Бога, вираженим через Христа і порядок Нової Угоди, він буде заслуговувати на Другу Смерть. Цей принцип, бачимо, буде діяти протягом усього Тисячолітнього віку в тому сенсі, що всякий і кожен, хто, прийшовши до знання про благодіяння і милості, надані йому Богом через Христа, буде ставитися до цього легковажно і не відповідь взаємністю на таку любов, не буде слухняний цьому порядку для свого полегшення, буде вважатися негідним більшої милості Бога і піде на Другу Смерть. Однак очевидно, що апостол тут не розглядає речі, які стануться в кінці Тисячолітнього віку, і ми просто згадуємо про це побіжно, щоб показати широке розходження при порівнянні між Мойсеєм і Христом.

Проте апостол застосовує цей текст не до світу, а до Церкви. Увесь контекст показує, що він звертається до Церкви, до зачатих святим Духом, гріхи яких були покриті приписанням Христової праведності, і які, на основі цього покриття, є виправдані й представили своє тіло на живу жертву. З якою метою ми посвячуємося? Ми це робимо у відповідь на запрошення нашого Господа пити з Його “Чаші”, христитися в Його смерть, страждати з Ним як члени Його Тіла, щоб царювати з Ним і бути Його членами на рівні слави, членами Духовного Ізраїлю,

Духовного Насіння Авраама заради великої праці благословення природного Ізраїлю, а через природний Ізраїль – усіх поколінь землі.

Отже, апостол, звертаючи нашу увагу на цю річ, говорить про Церкву і про те, що станеться, якщо хтось із нас відпаде (не просто будь хто з нас, хто залишив гріх і усвідомив, що Христос – великий Примиритель за наші гріхи, – а ті з нас, хто виправдався вірою в Його Кров і був освячений).

Ми пам’ятаємо, що в ніч, коли наш Господь встановив останню вечерю, у ту саму ніч, коли Його зрадили, Він узяв чашу і сказав: “Оця чаша [є] Новий Заповіт у Моїй крові”, “що за багатьох проливається на відпущення гріхів”. Намір Бога щодо цієї крові, яка запечатає Нову Угоду, полягає в тому, щоб вона була дієвою для відпущення всіх гріхів Адама і його дітей. Такою була мета, таким був намір, заради якого була пролита кров нашого Господа. “Це Моя кров”, не ваша. Це кров, це життя, яке Я віддаю, яке Я посвятив, коли був зачатий, і яке повинен віддати сьогодні на хресті (оскільки це був день або частина того ж дня, в якому Він був розп’ятий). Це те, що належить Мені сьогодні – кров, яка запечатає Нову Угоду між Богом і людьми, – і Я запрошую вас до участі в цьому. “Пийте з неї всі”. Всі пийте з неї і пийте все. Не залиште нічого. Запрошення стати спільниками цієї крові, цієї чаші ніколи не буде дане іншим людям або класам, крім вас. Ви особливо покликані до цього. Я запрошую пити з Моєї чаші не тільки вас, апостолів, до яких Я зараз звертаюся, але й усіх, хто увірує в Мене через ваше слово, хто схожим чином посвятиться і вирішить христитися в Мою смерть.

Апостол запитує про чашу, спільниками якої ми стаємо: “Чи не спільнота то крові Христової?” (1 Кор. 10: 16). Ми відповідаємо: так. Хіба кров Христа не є кров’ю Нової Угоди? Чи не стаємо ми, таким чином, спільниками крові Нової Угоди? Отже, стаючи спільниками цієї крові через запрошення нашого Господа, хіба ми не є учасниками Його “Чаші” і всього, що має стосунок до неї? Так. Що це означає для нас? Дуже багато. Ми повинні бути дуже вдячні за великий привілей розділити з Ним Його “чашу”, “христитися в смерть Його”. Як говорить

апостол Павло в третьому розділі Послання до Филип'ян: “Я все вважаю за втрату, щоб придбати Христа, щоб мати спільність у Його стражданнях, щоб христитися в смерть Його, щоб брати участь у Його «чаші» страждань”. Те саме повинні сказати і ми. Павло вважав, що всі інші інтереси і міркування не мають жодної цінності в порівнянні з цим великим привілеєм Євангельського віку, дарованим нам.

Тому, якщо ми коли-небудь втратимо з поля зору цей чудовий привілей, якщо ми коли-небудь прийдемо до того, що не зможемо оцінити той факт, що ми були запрошені розділити “чашу” нашого Господа, запрошені стати спільниками з Ним у крові Нової Угоди, яка повинна ратифікувати, запечатати Нову Угоду, то це буде кроком всупереч усім привілеям і милостям, які були спеціально дані нам, але ніколи не були дані іншим людям у світі і ніколи не будуть дані знову. Це буде крок всупереч великому привілею, ніколи не запропонованому ангелам, а тільки Господу Ісусу Христу і тим, хто буде мати Його дух протягом цього віку.

Якщо ми втратимо здатність цінувати цю “чашу” і скажемо, що вона є лише звичайною річчю, лише такою, якою її вважали всі номінальні християни; лише наверненням з гріха і намаганням жити праведним життям, то це не особлива жертва, це не спільність крові Христа, це не пиття Його “Чаші”. Тоді ми зневажаємо і відкидаємо всі привілеї, які були особливо запропоновані нам, більше ніж комусь іншому. Це означало б, що ми знехтували усім цим порядком і щось діється не так з нашим серцем – у тому випадку, якщо ми зробили це навмисно, добровільно, свідомо, побачивши, що таким є привілей жертви, дізнавшись, що ми були прийняті як члени Христа, “коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись”.

Для всіх, хто коли-небудь мав це більш виразне знання і розуміння, піти означає відкинути цю “кров Завіту”, знехтувати нею, не скористатися з запропонованих привілеїв. Щоб скористатися з цих привілеїв, потрібно спочатку принести в жертву земну природу. Звідси виникає, що для таких не залишилося нічого, бо вони зі зневагою поставилися до нової природи і до того, що Господь запропонував і що можна отримати тільки через спільність у жертві Христа. Їм не залишилося жодної можливості для реституції.

Тому єдина річ, яка їх чекає, єдине, на що вони заслуговують, знехтувавши Божим влаштуванням, зрозумівши його, це – Друга Смерть.

“Гірша кара”, яка згадується апостолом (Євр. 10: 29) – це “гріх на смерть”. Чи ми компетентні вказувати, хто скоїв цей гріх? Ми воліли б зі свого боку не виносити судження з цього приводу, а просто сказати, що такий суд належить Господу. Ми не прийнемо жодного рішення, поки не побачимо суду Господа.

Апостол говорить, що ми не повинні судити один одного. Якщо, наприклад, ви скажете: “Я вірю, що Ісус помер і що Він – наш Відкупитель, але я втратив переконання, яке мав колись, що ми запрошені стати мертвими з Ним, розділити з Ним Його страждання теперішнього часу і подальшу славу”, – то чи повинні ми відповісти вам: “О, ви зробили гріх на смерть, ви знехтували кров'ю Угоди, якою були освячені, і тому, не маючи привілеїв реституції, до яких можна було би повернутися, ви практично перейшли до стану Другої Смерті”? Ми відповідаємо: “Ні”. Ми не думаємо, що наша справа судити вас чи приймати рішення щодо вас, тому що ми не знаємо, якою мірою ваші попередні висловлювання були правдою. Ми не знаємо, чи ви взагалі розуміли, що робили, коли думали, що повністю посвятилися. Можливо, ви самі не розуміли. Тому ми вважаємо за краще сказати, що, оскільки ми не впевнені в цьому, то не наша справа судити. Однак ми повинні пам'ятати, що говорить Святе Письмо про це: “Господь буде судити народа Свого”. Тому, якби ми побачили, що після того, як ви відкинули Кров Угоди, якою були освячені або особливим чином відділені як жертва, як член Тіла, Бог відвернувся від вас, забрав у вас все світло і відштовхнув вас від Своєї милості настільки, що ми змогли б це побачити, ми могли б обґрунтовано сказати, принаймні, собі (незалежно від того, чи ми говорили про це комусь іншому, чи ні), що Господь мав з вами справу.

Ми не можемо собі уявити, щоб хтось відкинув Господа в будь-якому сенсі цього слова і при цьому далі залишався у [R4606] світлі Правди. Ми повинні розуміти, що якщо хтось відкидає Господа, то світло Правди поступово відходить від нього, і він буде бачити не більше того, що бачать численні інші, що бачить номінальний прихожанин церкви або будь-яка

світська людина. Такий відхід у зовнішню темряву є ознакою втрати Господньої милості. Якою мірою вона була втрачена, ми не хочемо визначати, але якщо при цьому проявляється характер супротивника, дух сатани – гнів, злість, ненависть, заздрість, сварки, – тоді ми повинні зробити висновок, що Дух Господа залишив такого, що той, кого він залишив, мертвий – “двічі померлий, викорінений” (Юди 12).

Не варто більше молитися за такого, особливо відколи ми зробили все, що було в наших силах. Бог готовий зробити все можливе, але в Нього є певні усталені закони і принципи, і якщо хтось раз скористався ними, а потім поставився до них з презирством, Господь не змінить Своїх принципів ні на які молитви, навіть якщо вони принесені ретельно і зі сльозами.

R4605 (1910 p.)

НАСІННЯ ВІРИ І НАСІННЯ ЗАКОНУ

“Через це з віри, щоб було з милості, щоб обітниця певна була всім нащадкам, не тільки тому, хто з Закону, але й тому, хто з віри Авраама, що отець усім нам” (Римлян 4: 16).

В інших місцях Павло показав, що існує тільки одне Насіння Авраама (Христос) у головному, особливому, найвищому значенні. Він каже, що бути членами Тіла Христа – наш привілей і “покликання”. “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці”. Ми, хто не є насінням Авраама по плоті, зараховані до насіння Авраама завдяки нашій вірі і тому, що ми стаємо членами Духовного Насіння. Але ми не повинні думати, що це – нерозважливий вислів, і що Господь, кажучи “Насіння Авраама”, потім приймає як насіння Авраама тих, хто не є його насінням, хто взагалі не належить до його нащадків. Це робило б його вислів ілюзорним, звабленим і оманливим. З цього виникає, що наш Господь Ісус є “Насінням Авраама” не тільки по плоті, але й Насінням Авраама по Духу, на рівні, вищому ніж тілесна спорідненість з Авраамом. І саме на цьому вищому рівні ми є членами Тіла нашого Господа. Ми є Його членами як Нові Створіння; ми – члени Духовного Христа, а не Чоловіка Ісуса Христа.

Тому для нас важливо бачити, як Ісус став Духовним Насінням Авраама, бачити, що Він, як Чоловік Ісус Христос, не був Духовним Насінням Авраама і не міг виконати ці умови. Наприклад: Бог обіцяв, що в насінні Авраама “благословляться всі племена землі”. Але Чоловік Ісус не міг благословити світ так, як це мав на увазі Бог, – не міг дати йому вічне життя. Він не міг дати його, тому що не мав вічного життя більше, ніж потребував його для Себе. Єдиний спосіб, яким Він міг дати вічне життя, – це дати

його згідно з Божественним Планом, покласти Своє земне життя відповідно до Божественних умов і волі, щоб потім Бог у нагороду за цей послух дав Йому вищу природу, божественну природу з її славою й честю на вищому рівні. Це залишило в Його власності земні права, які Він мав як чоловік і яких не позбувся через непослух. Це залишилося в Нього як актив, як запас благословення, щоб потім передати його людству.

ДУХОВНЕ НАСІННЯ

Наш Господь міг стати Насінням Авраама, щоб благословити всі племена землі, тільки як Нове Створіння, Нове Створіння Ісус Христос. Нове Створіння на духовному рівні має дар, який може дати, а людство на земному рівні потребує саме такого благословення, яке Він здатний дати. Великим Посередником, членами якого ми запрошені стати, є духовний Христос. І щоб ми або будь-який юдей стали членами цього духовного Христа, цього духовного Насіння Авраама, необхідно одне: не якась земна спорідненість з Христом або якась земна спорідненість з Авраамом, але зачаття святим Духом до тієї ж духовної природи, якою володіє Христос. Той, хто завдяки заслугі Христа має можливість віддати своє тіло на жертву живу, приємну Богові, і робить це, отримує обіцяну нагороду тієї ж природи, якою володіє Христос, – стане членом Його духовного Тіла. Отже, це духовне Насіння може складатися з людей з природного насіння Авраама, а також з тих, хто не належить до його природного насіння, як у нашому випадку. Ми, погани, тепер стаємо членами духовного Насіння Авраама, але ми не могли стати членами природного насіння; ми ніколи не були ними.

Як дає зрозуміти апостол у цьому тексті, Божественна ціль – мати два насіння Авраама: одне з них – духовне Насіння, про яке ми щойно згадували, а інше – природне насіння Авраама. Одне з них, каже він, розвивається по духу, по благодаті, по милості. Ми прийшли до цих відносин не через Закон, а через участь з Христом. Милість полягає в тому, щоб мати дозвіл видавати наші тіла на живу жертву, прийнятну для нашого Відкупителя, щоб ця жертва була прийнята Богом, і щоб ми мали участь у нагороді. Цю милість, цю благодать ми отримуємо тепер як духовне Насіння, і беремо участь в ній у міру нашої вірності Господу.

Саме це Насіння представлено нам у вигляді “зір небесних”. Інше насіння Авраама уподібнюється до “піску морського”. Святе Письмо говорить, що це насіння, земне насіння Авраама, є насінням, яке буде розвиватися під Законом. З писань того ж апостола ми знаємо, що цей Закон не міг бути Законом, який Бог установив для юдеїв через Мойсея. Той Закон не приніс нікому з них вічного життя. Він не привів жодне насіння Авраама до досконалості.

Як же нам зрозуміти твердження апостола, що деякі з насіння повинні бути з Закону, якщо Закон не міг зробити нічого досконалим? Відповідаємо, що тут він звертається в минуле до Угоди Закону, укладеної через Мойсея, а в іншому виразі звертається до майбутньої Угоди Закону, яка буде укладена в кінці цього Євангельського віку і називається Новою Угодою [Закону]. Вона буде такою ж, як Угода, про яку щойно була мова, але в неї буде кращий посередник, який зможе дати вічне життя і всі благословення, які Бог наперед приготував і обіцяв для них. Отже, згідно з іншими місцями Святого Письма ми бачимо, що всі народи матимуть привілей увійти під розпорядження цієї Нової Угоди [Закону], для якої Христос – Посередник, і членами Якого ми стаємо, так що до кінця Тисячолітнього віку Його Насіння включатиме всіх спасених на людському рівні. Вічне життя отримають всі, хто виконає умови: “Нащадки твої покладу, як той морський пісок, що його не злічити через безліч”.

Так ось, твердження “не тільки тому, хто з Закону, але й тому, хто з віри [благодаті]” відноситься до тих, хто зараз є духовним Насінням Авраама по благодаті, і до тих, хто стане насінням

Авраама під Новою Угодою в Тисячолітньому віці через послух Закону під кращим Посередником, ніж Мойсей, під великим позаобразним Мойсеєм, Христом (Головою) і Церквою (Його Тілом), яку Бог зараз піднімає в цьому Євангельському віці. Він підняв Голову вісімнадцять століть назад. Тіло незабаром буде повністю підняте і приєднане до Голови в славі.

ЗЕМНЕ НАСІННЯ

Хоча Стародавні Гідні будуть окремим і відмінним класом від решти людства, і повинні отримати особливу нагороду за свою віру – “краще воскресіння”, – коли вийдуть з гробу з повною людською досконалістю, тим не менш, вони будуть перебувати під Законом, оскільки, здається, існує тільки два шляхи, якими хтось може бути приведений до згоди з Богом. По-перше, є ті, які жертвують земними інтересами в теперішньому часі і зачаті до духовної природи і, таким чином, зараховані до членів духовного Насіння; і, по-друге, є ті, які увійдуть під Нову Угоду [Закону], для кого духовне Насіння буде Посередником. Оскільки Авраам та інші Стародавні Гідні не можуть бути залічені до духовного Насіння, то їх можна віднести, за логікою, тільки до природного насіння. Про те, що вони не були зачаті до духовної природи, ясно свідчать слова нашого Господа, коли Він сказав про Івана Хрестителя: “Нема більшого понад Івана, та найменший у Божому Царстві той більший за нього”. Таким чином, Він чітко позначив лінію поділу між тими, хто відноситься до класу Царства, і тими, хто не може належати до цього класу, якими б великими вони не були. Тому ми повинні розуміти, що Стародавні Гідні у своїй досконалості будуть підкорятися правилам і приписам Тисячолітнього Царства і з самого початку матимуть повну досконалість у всьому, що решта людства зможе здобути протягом Тисячоліття. Цей особливий привілей буде нагородою за проявлену ними віру і дозволить їм брати участь у праці Царства, бути знярядям духовного класу і досягти досконалості людської природи миттєво, замість того щоб підніматися [R4607] поступово з недосконалості, як це буде з рештою людства.

Як ми вже висували думку, ми вважаємо, що в Писанні є твердження, які мають на увазі, що Бог має намір остаточно надати їм місце на духовному рівні, але ми не бачимо способу, яким

вони могли би потрапити на цей рівень, відповідно до умов, накреслених у Божому Слові, до завершення Тисячолітнього віку. Однак ми вважаємо, що замість того, щоб стати членами

Нареченої Христа, вони, радше, отримають місце з “Великою Громадою”, щоб служити перед престолом, а не сидіти на престолі.

R4606 (1910 p.)

БУКВА І ДУХ

“І Він нас зробив бути здатними служителами Нового Заповіту, не букви, а духа, бо буква вбиває, а дух оживляє” (2 Коринтян 3: 6).

Ми не повинні сприймати ці слова – “буква вбиває, а дух оживляє”, – як такі, що відносяться до нашої букви або нашого духа, чи до букви Слова, чи до духа Божого Слова, чи до букви Закону, чи до духа Закону, але до букви Угоди і духа Угоди, бо, мабуть, саме про це вів мову апостол: “І Він нас зробив бути здатними служителами”, тобто кваліфікованими, вмілими слугами, посланцями Нової Угоди. Якщо широко глянути на все, що пов’язано з Угодою, ми будемо мати наступне: усі ангели знаходяться в стосунках Угоди з Богом, але не через Нову Угоду, а через дуже древню Угоду, тобто не через Угоду, виражену стількома словами, а через Угоду, яка розумілася так: вони отримують вічне життя і всі благословення, якщо будуть слухняні Богу. Такими є їхні стосунки Угоди.

Адам, засновник нашого роду, схоже був створений у відносинах Угоди з Богом. Божий Закон був написаний у самому його серці, у самій його істоті. І хоча Закон не був викладений численними словами, Адам розумів, що якщо він буде слухняним, то буде мати вічне життя і буде вічно насолоджуватися усіма Божими милостями і благословеннями. Бачимо, що Адам зазнав у цьому невдачі. Він зламав Угоду. Результатом став Божественний вирок – смертний вирок, який перейшов на всіх його нащадків, тому що вони успадкували недосконалість, і якими б благими не були їхні наміри, їхні діла недосконалі, і всі вони, зрозуміло, знаходяться поза відносинами Угоди з Богом.

У випадку з Авраамом Бог дав зрозуміти про Свою готовність у визначений час і певним чином мати справу з будь-ким з нашого роду, хто знаходиться поза межами таких відносин через погані діла, а не через погане серце або погані наміри. Авраам, належачи до класу тих, хто перебував у згоді з Богом у серці, у своєму прагненні до згоди з Божественною волею,

негайно отримав певну міру відносин Угоди в тому, що був удостоєний честі називатися приятелем Бога, а не Його ворогом. Йому випала честь дізнатися про приготовані Богом благословення не тільки для себе, але й для всіх, хто також прийде до згоди з Богом. Проте він не отримав подробиць, а лише загальний нарис, ескіз. Свого часу його нащадки, сини Ізраїлю, отримали наступну домовленість з Богом, в якій Він запропонував їм дати вічне життя, якщо вони будуть дотримуватися Його Закону: “Людина, яка його виконує, буде ним жити”. Апостол каже, що вони думали, що це дасть їм велику перевагу, але вимоги виявилися непосильними для них. Тому Закон, який, без сумніву, був даний їм як милість – і він дійсно був милістю в певних відношеннях, – “стався... на смерть”, а не на життя. Пізніше через пророка Єремію й інших Бог пояснив їм, що вина Угоди була не в Законі, ні з Його боку, але з їхнього боку, бо вони не дотримувалися Закону, і єдине, що можна зробити для їхньої користі – це увійти в Нову Угоду через нового Посередника, Який зможе надолужити їхні недоліки і допомогти їм так, як не був здатний допомогти Мойсей.

З того часу Божий народ почав виглядати за цим новим Посередником. Вони бачили, що сам Мойсей провістив цього Посередника, кажучи: “Господь Бог вам Пророка підійме від ваших братів, як мене [як мій позаобраз]; у всім Його слухайтеся, про що тільки Він вам говоритиме! І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу”.

Відтепер усі очікування юдеїв були пов’язані з цим Месією; і зі слів пророків ми бачимо, як Бог особливо вказав на прихід цього Месії: “Ось Я посилаю Свого Ангела, і він перед обличчям Моїм приготує дорогу... Ангела заповіту, Якого жадаєте” – того, кого ви чекали, про кого молилися, на кого покладали свої надії, і того Я пошлю, говорить Господь, але хто витерпить день Його прибуття, хто встоїть, коли Він буде тут, адже Він буде як у пральників луг і очистить усе; Він

буде як огонь той у золотаря і очистить усі недосконалість тих, хто буде з Ним, щоб очистити синів Левія, щоб вони могли приносити жертви, прийнятні для Бога. Ізраїль очікував, що Бог виконає Свою початкову пропозицію зробити їх Своїм вибраним народом і використовувати як шлях для передачі благословень вічного спасіння та примирення – вічного життя для світу, щоб привести весь світ до відносин Угоди з Богом. Для Ізраїлю це називалося Новою Угодою, бо Бог вже робив їм таку пропозицію раніше, тобто дав Угоду Закону, яку вони не змогли виконати. “Це повинна бути Угода з вами заново, ще раз”, краща, так би мовити, Угода. Не краща за якимись своїми характеристиками, своїм Законом, але краща, сприятливіша для вас. Вона не зажадає меншого послуху Божественному Закону “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю... і свого ближнього, як самого себе”, а буде кращою завдяки своєму Посередникові, більш кваліфікованому, ніж Мойсей, і цей порядок буде більш сприяти тому, щоб допомогти подолати труднощі, недоліки і т. ін.

Коли прийшов наш Господь Ісус, Він був цим Посередником цієї Нової Угоди. Він прийшов з цією метою. Але хто з них встояв у день Його присутності? Хто з них був готовий, коли Він з’явився? Зовсім небагато. Тільки “справді ізраїльтяни”. Тому Його вчення, Його служіння були як у пральників луг і як огонь у золотаря. У той час Він очистив синів Левія, посвячених, щоб вони могли принести себе Господу, віддати себе в живу жертву. Так Церква може бути жертвним священицьким класом, і так було протягом усього Євангельського віку. Відколи був відібраний весь відповідний матеріал з юдейського народу, привілей стати позаобразними левитами і позаобразними священиками перейшов загально до поган, щоб заповнити з них недостатню кількість з юдеїв. Таким чином ми були введені в цей клас, щоб бути частиною цієї жертви, щоб ми могли принести [R4596] Господу прийнятну жертву. Все це, як ми розуміємо, є підготовкою до великої праці Посередника, більшого посередництва цього порядку Нової Угоди.

Зараз Бог обирає позаобразний дім Левія і позаобразне Царське Священство. Церква в цьому віці буде завершена і прославлена – велике Тіло

Посередника буде завершено, і Посередник буде готовий розпочати Свою велику працю. Його працею буде встановлення відносин Нової Угоди, або, іншими словами, встановлення відносин Угоди між Богом та Ізраїлем заново, ще раз, на кращій основі, ніж та, яка була досягнута через Мойсея, тому що цей позаобразний Священик, цей позаобразний Мойсей матиме владу прощати гріхи людей, а значить, право відновити їх і вивести з деградації. З того часу, як Він візьметься за Свою працю як Посередник Нової Угоди, ті, які перебуватимуть під розпорядженнями Нової Угоди, матимуть участь у цьому благословенні і таким чином будуть у відносинах з Богом і матимуть Його прихильність, але не в повній мірі, а тільки завдяки Посереднику і через Нього. Наприклад, коли при завершенні цього віку Господь вдруге представить Свою кров на Вблагання за весь народ, Він тим самим запечатає Нову Угоду, введе її в дію і займе місце великого Посередника, Царя Тисячолітнього віку. Завдяки такому застосуванню Його крові і запечатанню цієї Нової Угоди Він візьме на Себе відповідальність за світ людства, а завдяки запечатанню Нової Угоди з Ізраїлем буде використовувати цей народ особливим чином, як Свій шлях благословення.

Порядок Нової Угоди передбачає, що народ Ізраїлю буде користуватися певними благами і благословеннями, але їхні стосунки не будуть безпосередньо з Богом, а лише з Посередником. У той час Посередник матиме владу і право гарантувати їм вічне життя, сприяти в цьому і дати їм всі нагороди і благословення так, немовби вони повністю мали благовоління Бога. Через Нього вони матимуть благовоління Бога, але в тому, що стосується Божого Закону, вони все ще будуть недосконалі, під Божественним вироком і, так би мовити, будуть перебувати в межах досяжності Всемогутнього. Але Він влаштував так, що через цього Посередника, через цього Пророка, Священика, Царя і Суддю вся Його милість і прихильність поширяться на Ізраїль. Отже, протягом цього часу цей народ матиме всі благословення і поступово почне отримувати благодіяння реституції і підняття з усякого зла теперішнього часу – звільнення від зла. Ці благословення поширяться на інші народи в тому сенсі, що їм буде дозволено увійти і разом з Ізраїлем стати справді ізраїльтянами,

приймаючи обрізання, хоча не рукотворне, а обрізання серця. Вони прийдуть до відносин з Посередником, а значить, до відносин з Отцем через Посередника, і, за словами пророка, народ, який не прийде до Господа, до Єрусалиму, не визнає нові відносини, встановлені в Ізраїлі, і не прийме в них участі, коли матиме такий привілей, не матиме Божественного благословення. Вони будуть знаходитися під прокляттям, як і раніше, тобто, як і досі, в Божественній немилості. Вони не будуть виставлені на вплив сатани і його підступів, а будуть підлягати різним рисам цього покарання – смерті, покарання за гріх.

Отже, протягом Тисячолітнього віку цей порядок Нової Угоди, встановлений Посередником, означатиме благословення для всіх, хто буде під владою цього Посередника, захищений Ним від повних вимог Божественної Справедливості, яка знищила б їх через їхню недосконалість. Під цим благодотворним улаштуванням вони досягнуть повної досконалості своєї природи і в кінці Тисячолітнього віку будуть здатні повністю задовольнити кожен божественну вимогу і більше не потребуватимуть Посередника між ними і Отцем. І коли, як каже нам апостол, буде придушений всякий гріх і непослух, коли буде знищена смерть, а людство буде підняте зі смерті, крім тих, хто піде на Другу Смерть, Господь передасть Царство Богові, Отцеві, але не для знищення, бо в той час людство буде повністю здатне безпосередньо користуватися всіма благословеннями відносин Угоди з Богом, яких не могло мати в недосконалих умовах.

Такими будуть відносини Угоди в кінці Тисячолітнього віку в найбільш повному розумінні цього слова. Людство повернеться до становища, яке займав Адам на початку, коли був створений за Божим образом і подобою і був названий “сином Божим”. Ось так людство, цілковито відновлене, у повній згоді з Богом, знову буде в повноцінних відносинах з Ним, і всі люди будуть підкорятися Отцю.

Як Адам був випробуваний, будучи Божим сином, так будуть випробувані і ці. Після тисячі років сатана буде звільнений, щоб випробувати людей і спробувати відвести їх. Якщо після всього досвіду з гріхом у них залишиться хоч якась прихована симпатія до нього, обман обов'язково виявить цю симпатію, тим самим визначивши непридатність тієї чи іншої людини до вічного

життя. До того часу люди мали б розвинути характер, який дозволив би їм любити праведність і ненавидіти беззаконня, інакше вони були б не в змозі мати ці відносини Угоди з Богом вічно.

Отже, бачимо, що під час Тисячолітнього віку відносини Нової Угоди будуть такими ж, як у кінці Тисячолітнього віку, за винятком того, що люди перебуватимуть під керівництвом Посередника і матимуть обмеження через недосконалість людської природи, тоді як пізніше вони будуть досконалими.

Повернемося до нашого тексту, до висловлення, що Бог “нас зробив бути здатними [кваліфікованими] служителями Нового Заповіту”. Отже, ми тепер є служителями Нової Угоди, слугами Нової Угоди. Ми служимо їй у тому ж значенні, що й Ісус. Ісус служив їй у тому, що спочатку готувався стати великим Пророком, великим Священиком і Царем – Посередником. Так і ми знаходимося в процесі приготування, отримуючи уроки, дисциплінуючи себе і розвиваючись за подобою характеру нашого Господа, щоб у майбутньому стати членами Його славного Тіла, членами цього славного Насіння, Пророка, Священика, Царя. Ось в якому сенсі ми стаємо здатними служителями, здатними слугами її: ми не тільки служимо їй, підтримуючи свої тіла і розвиваючи в собі плоди і благодаті Святого Духа, а й робимо це по відношенню один до одного. Наречена готується. Ці слуги Нової Угоди допомагають один одному приготуватися. Усі вони є членами Тіла Христа, здатними служителями.

Це служіння не можна назвати недосконалим, адже воно виконує свою роботу, свою ціль. Воно дійсно дозволить вирішити справу. Це – чесне жертвування, не удавання; також приготування, яке ми проводимо, є чесним, не облудним. В якому сенсі? А от в якому: коли ми були “дітьми гніву, як і інші”, ми не були ані служителями, ані не підходили для того, щоб бути служителями Нової Угоди, та коли ми почули про Божу благодать, наші вуха виявилися блаженними, і коли ми побачили це славне запрошення, наші очі стали блаженними, і коли очі і вуха нашого розуміння збагнули цю звістку про Божу благодать, що сповіщає мир через Ісуса Христа, нашого Господа, наші серця виявилися здатними відгукнутися. У нас був той самий досвід, що й у нашого Господа.

Як очі Його розуміння були відкриті повністю, щоб знати волю Отця, і вуха слухняності, і Він сказав: “Твою волю чинити, мій Боже, я хочу”, так і наші серця повинні були прийти до такого ж стану прагнення знати волю Отця, перш ніж ми могли в якому-небудь значенні слова бути до вподоби Йому або прийнятними для Нього. І навіть у такому стані ми неприйнятні, тому що Господь дивиться далі і говорить: “У вас благі наміри і добрі спонування, але ваша плоть слабка, і ви перебуваєте в занепадомому стані”. Потім Він вказав нам на факт, що Він призначив для нас Заступника. Звернувши свій погляд на цього Заступника, ми упізнали в ньому “Ісуса Христа Праведного”, Який запропонував нам стати нашим Заступником і відшкодувати всі наші недосконалості, якщо ми бажаємо приєднатися до Нього в Його жертві. Так ми прийшли до Господа. Ми представили свої тіла в живу жертву. Ми визнали, що самі по собі ми недосконалі. Ми визнали, що добрі наміри – це все, що в нас було. Ми почули про Його благодать і повністю посвятилися. Ми відмовилися від усього, щоб йти слідами Ісуса і страждати разом із Ним, щоб разом із Ним прославитися.

Коли ми досягли цього пункту посвячення і запрагнули бути з Ісусом як здатні служителі, як здатні слуги Нової Угоди, Ісус наблизився до нас, став нашим Заступником і представив нашу справу Отцеві, відстоюючи її і застосовуючи Свою заслугу для покриття всіх наших недоліків. Коли Він це зробив, Отець прийняв нас і зарахував до членів Тіла Христа, членів Царського Священства, пов’язаних з Ісусом як здатні служителі Нової Угоди, нового Заповіту. Тож ми йдемо далі як здатні служителі вже зараз, прийняті в Улюбленому (прийнятні не на умовах посередницького Царства наступного віку, тому що зараз немає такого порядку і немає такої посередницької роботи), а прийняті як члени Посередника, як члени Тіла Христа. Оскільки Голова цього Тіла відшкодував наші недоліки, щоб наша жертва була прийнятною, наше становище виняткове і відрізняється від становища світу в майбутньому. Як здатні служителі, як визнані послы Бога у світі, ми зайняті з Христом у праці, яку Він зараз виконує, а саме, у збиранні Господніх Коштовностей протягом усього Євангельського віку. Це особлива праця, яку Господь доручив нам виконувати в даний

час. Наречена повинна приготуватися. Як тільки Наречена приготується, почнеться велика праця для світу людства; тепер же наше здатне служіння цієї Нової Угоди відбувається в сенсі підготовки нас, приготування самих себе і віддавання нашого тіла на живу жертву, покладання нашого життя за братів, і все це (коли мова йде про нас, членів Великого Первосвященника) є, в іншому значенні, частиною [R4597] Його праці, як каже апостол: “Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю”. Бог працював в Ісусі, щоб Той виконав Свою жертву належним чином, і Бог зараз працює в нас. Він виставив перед нами велику нагороду. Ми читаємо про нашого Господа Ісуса Христа, що “Він замість [заради] радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого”. Ми також дізнаємося, що “нам були даровані [Богом] цінні й превеликі обітниця, щоб ними ми стали учасниками Божої природи” (Хом). Під дією у нашому серці цих обітниць ми здатні класти своє життя за братів і копіювати прикмети нашого Господа і Спасителя до самої смерті.

Отже, ми є кваліфікованими, здатними служителями Нової Угоди – не букви, а духа. Посередник Угоди, звичайно ж, повинен бути в згоді з усіма умовами Угоди. Цими умовами Нової Угоди є досконалий послух Богу, як це представлено в Божественному Законі: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю... і свого ближнього, як самого себе”. Відповідно, Ісус є в повній згоді з цим Божим Законом, який Він прийняв як основу улаштування для людства, і всі, кого Бог прийме як членів Його Тіла, як учасників з Ним, як здатних служителів і слуг цієї Нової Угоди разом з Ним, повинні бути в згоді з Божественним Законом, бо як інакше вони можуть бути слугами цього Закону? Але зараз, каже апостол, коли мова йде про нас, ми не можемо відповідати критерію букви цієї Угоди, але ми в змозі відповідати їй духу, її намірам. І в згоді з цим він говорить в іншому місці: “Щоб виконалось виправдання Закону [тобто справжнє значення, справжній дух Закону] на нас, що ходимо не за тілом, а за духом”. Він не говорить, що ми здатні ходити згідно з духом, згідно з Божественним Законом, і ми знаємо, що

ми не в змозі це робити, але ми в змозі ходити за духом.

Оскільки при нашому посвяченні ми прийняли Богом як здатні служителі Нової Угоди і члени цього Тіла Посередника, Царя і Священика (завдяки заслугі Ісуса, нашого Заступника), то Бог передбачив, що в разі будь-яких ненавмисних порушень з нашого боку цього Закону, цієї Угоди ми “маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного”. Він не тільки Заступник, коли ми вперше приходимо до Отця, приносимо себе в живу жертву і прийняті через приписання заслуги нашого Господа, але й у подальшому є нашим Заступником, і ми, як і раніше, потребуємо Його заступництва, адже, навіть якщо ми займаємо це становище як Нові Створіння, і наші наміри, як Нових Створінь, добрі, ми, як Нові Створіння, все ж несемо відповідальність за глиняний посуд, буквально тіло, через яке діємо як Нові Створіння. Ми несемо відповідальність за всі порушення ним Божественного Закону. Тому, каже апостол, якщо ми виявимо, що ненавмисно, всупереч намірам нашої волі, духа нашого розуму ми порушуємо Божественний Закон, ми повинні з відвагою прийти до престолу небесної благодаті. Ми не повинні думати, що зроблене для нас Господом, коли ми принесли себе в живу жертву, відшкодує наші недоліки до кінця життя. Слід розуміти, що Він відшкодував недоліки лише до цього моменту і що через кожну недосконалість і кожне відхилення відтоді ми повинні приходити до престолу благодаті, щоб отримати милість і знайти благодать для допомоги. Ми приходимо

з відвагою, тому що маємо такого великого Первосвященника, тому що усвідомлюємо, що ми є членами Божого Дому, позаобразними левітами, які включають в себе як Малу Черідку, так і Велику Громаду. Всі вони мають привілей з відвагою приходити до престолу небесної благодаті і там отримувати милість і знаходити благодать для своєчасної допомоги. Ось так “здатні служителі [слуги]” Нової Угоди можуть постійно підтримувати своє становище перед Богом через свого Заступника, “бо Він завжди живий, щоб за них заступитись”. А оскільки ми маємо цього Заступника, оскільки ми визнаємо Ісуса нашим Заступником, ми можемо приходити до престолу благодаті. Всі ми, хто має привілей називати Бога своїм Отцем, приходимо за прощенням провин, які трапляються день за днем і які є ненавмисними з нашого боку. Лише тоді, коли ми приносимо вибачення і отримуємо прощення і допомогу, ми можемо надалі бути більш вірними, більш здатними перемагати в цих різних відношеннях. Таким чином, ми є кваліфікованими служителями Нової Угоди, але не букви цієї Угоди, як вона діятиме в Тисячолітті, а духа Нової Угоди, який діє зараз по відношенню до нас через нашого Заступника і дозволяє нам завжди бути прийнятними для Отця через Нього, здійснювати службу здатних служителів, перебувати у Святині і сподіватися остаточно перейти, як члени Тіла Великого Священика, Пророка, Посередника і Царя, за другу завісу у Святе Святих.

R4595 (1910 p.)

ЧИ ЗНАХОДИЛИСЯ СТАРОДАВНІ ГІДНІ НА ВИПРОБУВАННІ ЩОДО ЖИТТЯ?

Стародавні Гідні не були на випробуванні ні щодо життя, ні щодо смерті. Вони ніколи не були приведені до такого стану слухної нагоди мати вічне життя, в якому привели б на себе смертний вирок. Такого стану знань і можливостей не було у світі до приходу нашого Господа. “Благодать та правда з’явилися через Ісуса Христа”, “що... вивів на світло життя та нетління Євангелією”, які ніколи не були розкриті до часу нашого Господа, і, зрозуміло, не існувало такої відповідальності, яка існує зараз.

У певному сенсі юдейський народ був об’язково виправданий і образно знаходився на

випробуванні щодо життя або смерті, але не буквально, коли мова йшла про вічне життя і смерть, тому що Бог наперед знав, що вони не зможуть виконати Закон і ніколи не зможуть мати вічне життя під ним. Він заздалегідь влаштував так, що вони повинні бути викуплені від прокляття Закону незалежно від того, що вони самі могли зробити в цій справі. Ось так тільки в типічному, образному значенні вони були на випробуванні щодо життя або смерті.

Стародавні Гідні “були засвідчені, що Богові вони догодили”. Вони догодили тим, що, дізнавшись про Його волю, почали виконувати її ще

перш, ніж Він дав їм закон, обов'язок, ще перш, ніж Він міг просити їх бути слухняними Йому і обіцяти їм вічне життя за їхню слухняність. Авраам показав свою віру в Бога, хоча у світі ще не було дано відкуплення. Христос ще не прийшов. І хоча Авраам не був на випробуванні ні щодо життя, ні щодо смерті, Бог дарував йому Свою милість і оголосив, що він догодив Йому. Боже слово говорить нам, що “краще воскресіння” повинно стати надбанням не тільки Авраама, але й усіх цих Стародавніх Гідних – воскресіння до людської досконалості. Та оскільки людська досконалість прийде тільки під посередницьким царюванням Христа, Стародавні Гідні не будуть представлені Отцєві в повному значенні до кінця Тисячолітнього віку.

Отже, вони не матимуть життя в найповнішому значенні до того часу, поки в кінці Тисячолітнього віку Царство не буде передане Отцю. Тим часом вони матимуть досконалість людської природи і всі благословення, які Бог передбачив для людства через великого Посередника. Але

вони не прийдуть до справжніх, особистих відносин з Богом, щоб вважатися гідними вічного життя, до завершення Тисячолітнього віку, тому що цей вік має на меті визначити, хто з людства може мати вічне життя (за винятком духовно зачатих теперішнього часу). У кінці Тисячолітнього віку, коли все людство досягне досконалості буття, люди будуть випробувані Отцем щодо того, чи вони гідні вічного життя, як був Адам, який насолоджувався досконалістю і був випробуваний щодо того, чи він гідний мати постійне, вічне життя.

Оскільки Стародавні Гідні будуть частиною світу в умовах Нової Угоди, з цього випливає, що вони не отримають рішення Божественного Суду, Божественної Справедливості, щодо того, чи вони гідні вічного життя, до завершення Тисячолітнього віку, до завершення випробування в кінці цього віку, яке принесе їм, як і всім іншим вірним, велику нагороду вічного життя.

R4598 (1910 p.)

Благословляйте, народи, нашого Бога, і голос слави Його розголошуйте, що зберіг при житті нашу душу, і не дав нозі нашій спиткнутись (Псалом 66: 8, 9).

Хай буде подяка Богу за те, що Його милість захистила нас, “зберегла нас від падіння” протягом ще одного року: що так багато з нас і надалі є одного серця і однієї думки щодо Його Слова і Його служби! Коли ми пам'ятаємо, що противнику має бути дозволено привести на Господній народ “дію обмани” саме з метою відсіяти всіх, хто не є дійсно Його (2 Сол. 2: 10-12), то це, без сумніву, повинно викликати нашу вдячність Богу, що на початку нового року ми й далі міцно стоїмо – оцінюємо Правду і перебуваємо у повній згоді з усіма божественними розпорядженнями, через які Він зберіг нас від падіння. WT '03-3.

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.